

596

84-15

Est. 13. Feb. 8^a Num. 1.

Oct 13. 1888. 8. 1888. 1.

Handwritten text at the top of the page, possibly a title or address, which is mostly illegible due to fading.

Handwritten mark or signature on the left side of the page.

**PROGNOSTI-
CON DIVI VINCENTII
CONFESSORIS ATQVE DOCTORIS,**
ordinis prædicator, De Antichristo mixto & pu-
ro, Deq; persecutione eor. Itemq; qñ nau-
cula Petri periclitabitur, mergi tamen
non poterit. Postremo autem de
modo, Christi Ecclesiam
reformati, &c.

m 920 *4*

EPISTOLA EIVSDEM AD
Benedictum Papam decimumtertium, de fine
mundi. Qua hoc nostrum corruptissi-
mum seculum pulchre ad-
umbrat.:

EX ANTIQVISSIMO QVO
dam vaticinio, apud Sueuos nuper adinvento.
¶ Felix qui superuixerit annum tricesimū. Sed nimium
felix ac beatus cui fulserit annus tricesimusqñtus. Tunc
enim Ecclesia pulcherrime reformabitur, regnabitq;
Cæsar clementissimus, & Papa sanctissimus.

¶ Secunda Petri Primo.
¶ Spiritu sancto inspirati, locuti sunt sancti dei hmoiæ.

Anno M. D. XXIX.

INTEGERIMO VI
RO LIBERALIVM ARTIVM DOCTORI
dño Ortwinio Gratio: Quentelianæ officinæ dire-
ctori doctissimo, Georgius Steyn. artiū magi-
ster, Chrianiq̃ gregis in Kirchē ppe Hey-
delbergā moderator, S. P. D.

ANte aliquot dies doctissime Ortwine codiculum anti-
quissimū Heydelbergē, in dominicanorū bibliotheca,
pulvere situue obductū offendi, quē aperiēs sancti Vin-
centij doctoris celeberrimi prognosticon define mū-
di insertū inueni. Vnde animus meus singulari efferbuit gaudio.
Illū à dñici familiæ primario Iohāne Cronabergio, uiro uideli-
cet moribus festiuissimo (ne aliqd elatius de modestissimo hoīe
dixerim) mutuo poscens, plibenter meis annuit uotis. Diuus ille
Vincentius Valentia ex nobili ferrariorū familia ortus, prædica-
torū ingressus ordinē, celebri doctrina, singulariq̃ sanctitate in-
signis fuit. Quindecim regna uerbū dei euāgelizās peragrauit,
hocq̃ sanctissimū euāgelizādī opus, triginta tribus annis conti-
nuās, tam gratus extitit prædicator, ut nouellus æstimaret Apo-
stolus: Hic sanctus. 25. milia Iudeorū & Saracenorū ad fidē ortho-
doxā legiſt conuertisse. Maximis cornſcabat miraculis. Nam. 28.
defūctos suscitasse repiſt. Anno uero salutis. 1. 4. 18. brōfine q̃euit
Atq̃ p calixtū. 3. sanctorū cāthalogō fuit annumeratus. Euāgeli-
cus ille præco Vincentius, tractatu illo, pingui (ut aiūt) minerua,
mortalīū depingit abusus, quibus dei irā (qua, uili uermicuto (qui
nos sumus) horribilius nihil) uenamur, quam multis scripturaz
locis, Leui. 26. Num. 14. Deu. 28. Ezech. 4. & .18. (ut infinita fileā)
dei ridentes mādāta minā. Inaudita iā mala indies increſcere ra-
dicesq̃ dare uidem⁹, ut haud miſx sit, deū Opt. Max. plagis etiā
ante hac seculo inauditis caſtigare mortales. Mundū in maligno
poſitū, chriſtianiā refrixisse charitatē (ne dixerim euulſam) homi-
nesq̃ oim ſcelez voragine absorptos, q̃s nō uidet? Iniquitas em̄
abūdauit, quē spm̄ sanctū aniā noſtræ ignē extinguit, abigitq̃.
Spūs nāq̃ ille diuinus, nō habitabit in corpore ſubdito peccatis.
Omnes fere mortales genio indulgere, cutēq̃ curare (ut in puer
bio est) contendūt. Ecce hereſiarchæ, fidelis aniæ mœnia, errorū
arietibus cingūt depredareq̃ aduigilant, Eccleſiæ ſacra, ſuis pe-
ſtiferis peregrinisq̃ doctrinis conſpurcare conātur. Sacrūq̃ ani-
mā pabulū erroribus uenenosis intoxicare moliant. Qd̃ aīæ

Christi redemptæ cruore, hac venenialecæ dulcedine, omnē
abijciūt ruborē. Peccatis deū Opt. Max. irritare euāgelicū arbi
trant, fidē iactātes nudā, otiosam, stertentēq; perhorribili capti
velania, vt p Christi passionē patri recōciliatis, ab opibus bo
nis feriari licere, impudenter effutiāt, indurati obcæcati q; cor
ripi nolunt. Omnes iuxta pphetā. Quid feci, dicūt. Cū David
(ego sum qui peccaui) confiteri aspernant. Quare tāta mali col
luies (Ois nempe caro suā corripit viā, grexq; pditus (vt Hie
remias deplāgit) populus dñi factus est) magni tumultus est p
sagiū. Flammāq; fumo esse proximā ex codiculo illo ppendere
possumus, diemq; cōflagratiōis haud procul abesse. Paratos er
go atq; vigilandū Chrūs dñs noster esse admonuit, ne pccupa
ti die mortis, q iuxta Paulū sicut fur in nocte, veniet; qram^o spa
tiū pœnitētiæ & inuenire non possimus. Peccator em̄ (vt diui
Augustini vtar verbis) hac pcutit pœna, vt suipsius obliuiscat,
qui dū viueret oblitus ē dei creatoris sui. Tuas igit partiū erit,
(Grati amicissime, q vineq dñi sabaoth cultor es fidelissimus) p
cōmuni mortalīū vtilitate codiculū illū scripturaz varijs redi
mitū flosculis, boni consulere. Haud pag apud deū & homīes
fructus referes. Tractatus illius stilū vt offendi, reliqui, sciēs vi
rum illū sanctū, magna simplici stilo propalare mysterioz arca
na. Vale, Georgiūq; tuū mutuiter ama. Ex Heydelberga. X. Ca
lēdas Septēb. Anno à natali Christiano. M. D. XXIX.

¶ Epistolæ Finis.

TRACTATUS BEATI VINCENTII DOCTORIS ET CONFESSORIS ordinis prædicatorū de Antichrō mixto & pu ro, & de persecutione eorum fienda.

Cce positus est hic in ruinā. Lucę. 2. Vt grā san
cti spūs sine qua nullus sermo, & nulla doctrinā
efficaciā habet sit mecū, vt loqui valeā breuiter
ad honorē dei principaliter, & vtilitatē anima
rum, & vobiscum sit, vt valeatis diligēter audi
re, & audita retinere, & retēta docere, quæ sint ad laudē trinita
tis, & salutē animaz, recurramus ad matrē Iesu Christi humili
ter, vt ipsa dictā grām nobis velit obtinere, deuote eam salute
mus, dicēdo: Ave Maria. Ecce positus ē hic in ruinā. Bona gens Luca. 2
volens loqui ad præsens de fine mundi, primo proponā, quod

prædicatores afferentes finem mundi esse cito & breuissime.
Non laudare nec vituperare volo. Secundo, q̄ prædicatores q̄
dicunt finē mundi non esse tā cito & breuissime sicut aliqui præ
dicant, immo multum distare, non laudare etiā nec vitupera
re volo. Sed ad ostēdendū q̄bus sit magis credendū, tres, p̄phe
tias aperire volo breuiter. Vt cū videritis eas successiue cōpleri,
poteritis agnoscere q̄s ipsorū p̄dicatores sit verior. Nā oīa vete
ris testamēti cōtingebant nobis in figura. Sed nō allego autori
tates de fine mūdi: q̄a opiniones prædicatores scissæ sunt hodie.
Moraliter loquar quēadmodū magister scholares grosso pede
instruit, vt ipsam bonā doctrinā bonā intētiōe suscipiāt. Ita faci
ciā ego, vt intelligēs intelligētior fiat, & sapiēs tabernacula possi
deat: q̄a pauca sufficiūt intelligētī. Nā sicut porta domus aperta
fine obstaculo vnusq̄sq; intrare poterit, ita intellectus sacrę scri
pturæ cū aptus fuerit, sapiētior intrare poterit. Et sic faciā ego.
Nā remotis oībus autoritatibus ad p̄bandū finē mūdi propter
opiniones p̄dicantiū intellectu triū p̄phetiarū aperiā cū alijs, quas
Da. 2. 3. 4. cōcordabo cū illis tribus q̄ habent Dañ. 2. 3. & 4. capi. Quarū pri
mū loquit de ruina vitę spūalis, scđm de ruina ecclesiasticę digni
tatis, tertiū de ruina fidei v̄str. Et sic cū videritis primū cōpleri,
tunc poteritis dicere: Ecce status ecclesię. i. status vitę spūalis,
positus ē in ruinā. Et sic successiue de alijs duobus, & tūc laus erit
vniciq; à deo, & tūc finis mundi erit cito & breuissime. Et oēs
opiniones diuersæ p̄dicantiū equabunt, & lūm ē lucebit in tene
bris rectis corde. Primo ergo dico, q̄ p̄phetia q̄ est Dañ. 2. ca.
demonstrat nobis ruinā vitę spūalis, & cū videritis eā cōpleri, pō
teritis dicere. Ecce positus ē hic in ruinā. Bona gēs, recitat Da
niel ī dicto cap̄lo, q̄ Nabuchodonosor rex vidit in somnis vnā
statuā altā, q̄ habebat caput de auro puro, pectus & brachia de
argento, ventrē & fœmora de ære, tibias de ferro, & pedes vnā
partē de ferro, & aliā de luto. Deinde vidit venire vnū lapidē de
mōte remissum sine manu hoīs, q̄ pedes statuę percussit, & in fa
uillā statuā redegit. Bona gēs, allegorice loquendo: Ista statua
demonstrat nobis initiū, mediū, & finē ecclesię. Nam caput sta
tuę aureū & purū, significat statū Ecclesię, id ē, t̄ps Apostolorū
& martyrum. Quia tūc Ecclesia erat de auro puro, id ē, Ch̄iani
tas erat in p̄fecta vita spūali, & in ardore deuotiōis, & in fraterna
charitate. Nā sicut aurū excellit oīa metalla, sic vita spūalis oēs
alias vitas. Nā in t̄pe apostolorū & martyrum Ch̄iani à principio
quo sciebāt loqui disciebāt facere signū crucis, & in mēsa oēs da

1. Cor. 10

Primer. 1

Da. 2. 3. 4

Prima p̄
phetia

bant benedictionē ante comestionē, & post comestionē redde-
bant debitas grās. Oēs sciebant p̄r n̄r, & aue Maria, & credo in
deū. Et quotidie orabāt de mane & de sero. Et omni die missas
audiebāt ante quodcūq; opus corpale, & quotidie cōicabāt, ser-
monēs audiebāt, sciebāt modū cōfiteī. Tēplo oblatōes & offer-
toriam ministrabāt, decimas de q̄cūq; re sacerdotib⁹ dabāt, & qd meli-
us erat eccl̄ijs de bonis suis seruiebāt. Oēs ad inuicē charitatē ha-
bebant, non erant vsurarij, nec mēdaces, vēditores & empto-
res ad inuicē pacifici erāt, sine discordia, & sine infidia. Et m̄i-
monia in maxima honestate seruabāt hoīes. Eleemosynarij fi-
deles sine errore, dñi tpales recti & pleni misericordia. Deinde
Ecclesiastici, i. p̄lati p̄n̄ erāt. Nā redditus suos in tres partes diui-
debāt, duas Ecclesijs & hospitalibus, orphanis, & viduis, & pau-
peribus dabāt, tertiā partē & minorē retinebāt sibi pro vita sua
& q̄ in capite anni superabat, pauperibus erogabāt, quotidie ce-
lebrabāt & p̄dicabāt caste & sancte viuebāt, & p̄p̄lo bonū exēplū
p̄bebāt. Sacerdotes sc̄ti, casti, deuoti, largi, discreti & honeste cō-
uersatōis sine auaritia, & p̄ximū cū m̄aluetudine & humilitate
diligebant & arguebāt. Religiosi honesti, paupes, obediētes, et
sanctæ vitæ, & de millē nō fuisset reptus vnus trāsgrediēs regu-
lam suā. Ecclesiæ erāt honoratæ à populo tā in parationibus q̄
in deuotōe. Et artifices & laborātes erāt fideles, articulos fidei,
& m̄adata dei seruātes ad plenū. Religiosi suas regulas, & nomē
dei habebāt in magna reuerētia & maximo timore & honore.
Et fides cōcordabat cū verbis, vita, charitate, & deuotōe. Ita q̄
status Ecclesiæ erat tūc aux̄ p̄ux̄. Et istud tps durauit vltra tre-
cētos annos. Et postea descēdit de auro ad argētū ipsa Ch̄iani-
tas, qd minus valet. Et tūc surrexerūt Arriani & alij h̄eretici in
Ecclesia, q̄ seminauerunt errores & falsas opiniones cōtra fidē,
ita qd mūdus p̄ eos totus corruptus fuit erroribus & opiniōib⁹
quos errores & opiniōes, p̄ nūc nō oportet explicare, sed patēt
in eccl̄iasticis libris, ita q̄ Ch̄iani pdiderūt formā signādī se, &
modū orādī & cōicādī, &c. vt supra. Et finalr stat⁹ veræ fidei, &
bonæ vitæ corruit. Et tūc deus misit doctores Ecclesiæ, s. Sylue-
strū, Augustinū, Hieronymū, Ambrosiū, & alios q̄ plures sc̄tōs,
& egregios doctores, q̄ sustētauerūt fidē catholicā, & p̄cepta le-
gis, virtutes & sacra, & vitā bonā & sanctā, exponēdo sacrā scri-
pturam, & disputādo cōtra h̄ereticos, nō sicut nostri doctores
moderni. Et illud argentū versum ē in scoriā. Sed tamē ecclesia
nunq̄ potuit reduci ad pristinū gradū aureū, Et tūc ecclesia descē

dit de auro ad argentum: quia tunc ardor deuotionis in ea perditus fuit. Et illud tps durauit vltra quingētos annos. ¶ Et tunc Ecclesia. i. status Chřianitatis descendit de argento ad ventrē & femora, quę erant ærea, qđ minus valet. Nā sicut æs voluit, & reuoluit, & ad quācunq; rem male sonat, sic tunc Chřianitas voluebat modicū a parte dextra contra fidē per falsos errores, & modicū a parte sinistra contra virtutes dei per malos & turpissimos mores, quia erat turpissimus sonus quod verbū dei nō prędicabat. Et tunc venit Mahometus, & subuertit totā barbariā. Missę nō audiebant, nisi coacte, nō faciebāt orōnes homines, deū negabāt, & totus mūdus positus erat in malignitate, & oēs publice vitia ppetrabāt, & non erat iustitia, non pietas, non humilitas, non fides, nō obediētia mādaroꝝ. Et tunc dñs Iesus voluit destruxisse mūdū, secundū quod reperit in legenda, & vita sanctorū Dñici & Francisci. Quando omnipotēs deus prę nimia ira in ipso monstrata contra peccata mūdi cū tribus lanceis, quas contra mūdū vibrabat, quę demonstrabant tria. s. Antichřisti psecutionē, mundi confagationē, & diem iudicij. Et tunc beata virgo Maria obtinuit vnā modicā dilationem circa finē mundi a filio suo. s. quod expectaret prędicationem sanctorū, ordinū. s. Dñici & Francisci, vt patet ex historijs ipsorū. Qui. s. prędicarent per mūdū, & conuerterēt gentes. Et durauit istud tempus tm̄, quantum istę duę regulę durauerunt in obseruantia fratrū. Et istę duę regulę quantum ad obseruantia iam deficiunt. Sunt em̄ plus q̄ quinquaginta anni, qđ eorū fratres eas non obseruabant, nec quo ad vota, nec quo ad ceremonias, immo effecti sunt peiores q̄ ceteri Chřiani in superbia, luxuria, auaritia, gula, & in symonia, & cetera. Ita qđ sunt exempla malę vitę totius mundi, & facti sunt via perditionis. ¶ Deinde statua, id ē, Ecclesia descendit de ære ad tibias ferreas, & est tempus in quo sumus modo. Nam sicut ferrum ē asperum, durū, implacabile, & in se frigidum, quod non potest mutari, nisi per ignē & percussionem malleorū, sic est modo Chřianitas. Nam iam non est prælatus, non dñs temporalis, non religiosus, non sacerdos, non status maritalis, nec heremita, nec mercator, nec status virginalis, nec status vidualis, nec ciuis, nec artifex, nec scutifer, nec seruus, nec magister, nec discipulus, nec doctor, nec legista, nec baccalaureus, nec artista, qui se emendare velit de mala vita, nec per prędicationes, nec per exempla, nec per tormenta, nec per infirmitates, nec per gra-

Nota

Obstina-
rio

ues mortalitates, nec per fames, nec per inundationes aquarū,
nec p obsecrationes solis, nec per terrā motus, & aliorum plane
tarum. Que omnia quasi nobis videntur deliramenta. Et ita im
placabiles facti sunt Christiani, quod non videntur homines,
sed dæmones & infani. Et sunt asperi super inuicem sine vlla
pietate, mali sine vlla benignitate, crudeles sine charitate, vsura
rii sine largitate, Duri sine vlla deuotione, amatores huius secu
li sine dei timore, & contemptores regni dei sine vilo amore.

Et sic sunt asperiores, implacabiliore, & duriores ferro Chri
stiani isto tempore. O quomodo descendit statua ista, id est, sta
tus Ecclesiæ de auro ad ferrum, quō deteriorata est. Quomodo
verificatum est illud Psalmi: Humiliauerunt in compedibus pe
des eius, ferrum pertransiit animam eius. Nam scitis quod com
pedes impediunt compeditatum ire. Sic est q̄ quælibet anima
cuiuslibet fidelis, quæ spiritualiter ire debet & festinare, vt di
cit Psalmista: Quam dilecta tabernacula tua domine virtutum,
concupiscit & deficit anima mea in atria domini. Ibunt de vir
tute in virtutem, videbitur deus deorum in Syon. Nam anima

cuiuslibet discreti debet habere duos pedes, cū quibus debet am
bulare festināter de virtute in virtutem. Primus pes dexter, est
amor cœlestis. Et secundus pes sinister, est timor infernalis. Et
cum diabolus tentat de pctō, cogitare debet de inferno, in quo
illæ pœnæ sunt paratæ cuiuslibet facienti peccatum illud, de quo
tentat, & sic cogitādo resistet, tali peccato. Et quando diabolus
tentat vt dimittat aliquod bonum inceptū, cogitare debet q̄
dimittendo illud bonū inceptum, perdet grām dei, & amorē, &
sic cogitando homo perficiet qđ inceperat. Et sic p istos duos
pedes, sc. amorē & timorē, ibit de virtute in virtutem in præs
enti, & in futuro videbitur deus deorū in Syon. Sed heu quia di
cit Psalmista: Humiliauerunt in compedibus pedes eius. sc. otio
sitas & pigritia. Quia communiter compedes habent duos cir
culos quibus claudunt pedes, ita quod compeditatus non p̄t ire
festinanter. Ita isti duo pedes, sc. amor cœlestis, & timor infer
ni, qui faciunt ire aperte animam de virtute in virtutē, sunt hu
miliati in compedibus otiositatis & pigricitatis, ita q̄ de mille
non reperitur vnus qui amet deum, & infernū timeat, ac si nun
quā deberet mori. Ideo bene dicitur: Ferrum pertransiit ani
mam eius, id est, obstinatio & impœnitentia ptransiit animam
eius: cuiuslibet Christiani. O quāta duritia & pigritia ē modo

in ecclesia dei: nam vix inuenit, qui sciat se signare signo crucis,

Nota hīs
storā pba
radis, quō
habuit cor
dum 2 ipla
cabile

Exo. 25

Psal. 140.

Psal. 23

Psal. 140

Deplorat
hoc corius
prissimus
seculum.

Pauci qui sciāt confiteri & velint cōficare, missas audire nolunt,
 & minime p̄dicatōes. Pauci sunt q̄ sciāt articulos fidei. Paucio-
 res q̄ sciāt p̄cepta, & faciāt. Nō sūt oblatōes, nō soluunt decim-
 nō pnt inclinari hoīes ad remissionē iniuriarū, & minus ad re-
 stitutionē rapinarū. Oēs sunt pomposi, mēdaces, luxuriosi, cu-
 pidi, detractores, deceptores, p̄ceptorū contēptores, deū blas-
 phemātes, deo nō seruiētes, instabiles, & plus scādalizāt, q̄ edifi-
 care possint. Prælati sunt vani, supbi, p̄p̄osi, simoniaci, auari,
 vsurarij, luxuriosi, & fidē posuerūt in mēsurā terrenorū: q̄a tāta
 fidem habēt, quāta est mēsurā reddituū. Et quantū pōderāt red-
 ditus, tm̄ ponderat eorū fides. Modo currūt ad istū Papā, mo-
 do ad illū. Et illū dicūt verū Papā qui meliorē redditū tribuit v̄
 p̄mittit. Et ipsi sustinēt intrusos & vitiosos potius q̄ veritatem
 dei, q̄ nō querit angulos, & nō lucere nō pōt. Ipsi sunt sine cha-
 ritate gulosi, & pigri, nō celebrāt, nō prædicāt, sed deū scādali-
 zant. Et ipsi dñi t̄pales sunt sine pietate, sine charitate, sine mise-
 ricordia, & sine pace. Religiosi nō tenēt regulā suā, scandalizāt
 proximū, & facti sunt via p̄ditionis. Sacerdotes pascant ad ho-
 nores, sed minime ad mores, nam sunt ignorātes, sapiētibus de-
 trahētes, hypocritæ, symoniaci, deteriores ludēis, luxuriosi, iui-
 di, totū mundū corrumpūt, tardi ad orōnē, velocēs ad luxuriā,
 crudeles sine misericordia, habētes multa arma, sed minime bre-
 uiaria, p̄tinaces, loquaces, sed minime veraces. Et gauderet po-
 pulus, si inter mille vnū bonū inuenirēt. Vñ præ dolore dicere
 possumus illud Threnorū. 4. Quō obscuratū est auḡ, mutatus ē
 color optimus. Dispersi sunt lapides sanctuarij in capite omniū
 platearū. Nā auḡ bonæ vitæ obscuratū est in toto mundo. Mu-
 tatus est color optimus, id ē, verbū euāgelicū quod dñm depin-
 git varijs coloribus & virtutibus, mutatū est, id ē, intellectus sa-
 cræ scripturæ seu sacræ paginæ in colore philosophico, & poe-
 tico: q̄a p̄dicatores oēs nō prædicāt bibliā. Dispersi sunt lapides
 sanctuarij in capite oīm platearū. Nā isti lapides sunt religiosi sa-
 piētes, q̄ defendere debēt ciuitatē, id ē, Ch̄ianitatē à dæmoni-
 bus, cū lapidibus, id ē, cū autoritatibus sacræ scripturæ, p̄dicā-
 do cōtra vitia. Dispersi sunt p̄ plateas dñorū tēporaliū, vt digni-
 tates t̄pales sibi acqrāt. Nā vix reperies doctores vel magistros
 in monasterijs, sed citius in curijs, nā vnus est cōfessor regis, ali-
 us reginæ &c. Et ita dispersi sunt lapides sanctuarij, i. ecclesiæ p̄
 istas plateas. Et bene possumus dicere: Pupilli facti sumus absq̄
 p̄re, matres nræ quasi viduæ, aquā nostrā pecunia bibimus, li-

Indigni &
 doctri ch̄i
 gregem in
 ficiunt.

Ad fabu-
 las aut cō-
 vertunt.

Inuehit
 cōtra reli-
 giosos.

gua nostra pretio cōparauimus. Thren. 4. dicit primo: Pupilli
 facti sumus absq; p̄re. i. absq; vero pastore ecclesiastico. Nā etiā
 aīa n̄a sunt absq; fideli p̄re spūali, q̄a possibile ē, q̄ deuota mu-
 lier volēs deo seruire, de decē vix iueniat patrē spūalem stabile
 Itē matres n̄a quasi viduæ sunt, i. dignitates ecclesiasticę quasi
 viduæ sunt: q̄a iam nō est epūs q̄ curat de aīabus sui epātus, non
 rector q̄ curat de aīabus suæ rectoriæ, imo q̄ deterius est, ipsi
 absentat se, & relinquūt vicarios ignorātes, q̄ plus eis reddunt,
 nec dolēt si lupi rapaces deuorēt aīas. Itē aquā nostrā pecunia
 bibimus. i. grām spūs sancti siue virtutē, quæ dant in sacramētis
 p̄ ministros ecclesiæ q̄ cooperte, vel apte symoniaci sunt. i. mē-
 taliter vel corporaliter. Ita q̄ à maiore vsq; ad minorē oēs aua-
 ritia studēt. Et sic totus mūdus positus ē in maligno & obstina-
 tiōe: q̄a nemo vult se emēdare, imo deteriores in peccatis effici
 unt. Et sic bene potest dici, q̄ ferrū. i. obstinatio peccati, p̄rāsit
 aīam eius. i. cuiuslibet Ch̄iani mali. Sed illud ferrū hūiliabit per
 ignem, & per p̄cussionē malleorū, & cito & breuissime erit iste
 ignis. i. p̄secutio in Ch̄ianitate. Quia deus q̄ dixit: Cum accepe-
 ro t̄ps, ego iustitias iudicabo, in breui excitabit irā sup Ch̄ristia-
 nitatē ita validā, q̄ Ch̄iani si decimā partē intelligerēt, multū
 p̄ræ dolore m̄gerent, vt tñ coacte agnoscerēt creatorē, & ideo
 istis sic cōsideratis bñ possumus dicere q̄ statua. i. ecclesia descē-
 dit de capite aureo ad tibias ferreas, qđ ē t̄ps in quo sumus nūc.
 Vnde possumus dicere: Ecce hic. i. status spūalis, positus est in
 ruinā. Quia de capite aureo. i. de ardore charitatis: venit ad ti-
 bias ferreas. i. ad obstinationē in p̄cātis, nō se emendādo. Et qđ
 restat de statua, certe nō nisi pedes, quāz vna pars erat de ferro,
 altera de luto. Et illud erit t̄ps Antichristi, q̄ cū fuerit natus, gē-
 tes incipiēt esse de ferro. i. obstinati in peccatis plus q̄ dictū est,
 sc̄s asperi, frigidi, duri, & implacabiles. O q̄ durū erit illud ferrū
 vltimæ partis statuæ Ecclesiæ. i. qñ Ch̄iani negabunt fidē, vt
 possint euadere tormēta corpalia. Et ista vltima pars bene erit
 t̄pe Antichristi, & erit de luto sicut vna pars statuæ: q̄a erūt gē-
 tes carnales. Nam nō seruabit lex matrimonij, nec gradus con-
 sanguinitatis, nec erūt ieiunia, nec abstinentiæ carniū. Sed erunt
 hoīes luxuriosi, & sine lege, gulosi, & sine abstinentia alicuius car-
 nalitatis, & erūt carnales totaliter sine tēperātia, auari & p̄po-
 si sine aliqua misericordia & humilitate, pigri & otiosi sine ali-
 qua diligentia suæ salutis. Et oēs Ch̄ristiani mali, erunt lutosi &
 ferrei. Et de isto t̄pe ita lutoso dicebat Dauid orādo, vt deuseri

Cōtracte-
 ricos mas-
 xie recēset.
 abulunt.

Hic. 6. 8.
 i. Johā. 5.

Psal. 74.

T̄ps An-
 tichristi.

Psal. 68 peret eum de isto tēpore: Eripe me de luto, vt non infigar. Libera me ab his q̄ oderunt me, & de pfundis aquarū. Et erit tunc statua completa, cum de capite auri descēdit ad argentū, & gradatim ad æs & ferrū, vsq; ad pedes ferreos & luteos, qđ est tempus Antichři. Et tūc hñ poterimus dicere: Ecce hic, id ē, status vitæ spūalis positus est in ruinam. Et tunc qđ restabit: Certenihil, nisi qđ veniat lapis de monte missus sine manibus hominis, qđ percutiat statuae pedes, & in fauillā deducat. Iste em̄ lapis est do-

2. Cor. 10. minus Iesus Christus, scđm qđ scriptum est: Petra aut̄ erat Christus. Qui veniet à seipso, & alius homo non mittet: q̄a ipse super omnes est. Et pcutiet istā statuā. i. mundum per conflagrationem, & eum in fauillā reducet. Quia omne qđ elementatum est comburet in vno puncto, ita qđ non videbit ille mūdus nisi vna fauilla. Et sic ista prima pars nr̄i sermōis fuit moralis, ad cognoscendum rōnabiliter finē mundi esse cito & breuissime, & iam vita spūalis sit in cauda sua. Ecce hic speculum morale primæ prophetiæ Danielis allegata. Sequit̄ secunda pars sermonis. ¶ Secundo, dico qđ scđa pphetia quæ est Danilis. 3. ostēdit nobis ruinā Ecclesiasticæ dignitatis. Et hic aperiet mysteriū finis Ecclesiæ, vt qđ legit, intelligat. Et breuiter exponā quæ mihi declarata fuerunt sup̄ isto intellectu. Nā dicunt aliqui, qđ cito erit Antichřus manifestus in mūdo. Alij dicunt qđ nō, sed multū distat à nobis. Vñ ad habēdū notitiā de isto Antichřo, sciat vnusquisq; qđ duo Antichři sunt futuri añ mūdi cōfractionē successiue, quorū vnus, i. primus erit Antichřus mixtus. Alius successor

*Vitā de/
scribit an/
richristi
mixti.*

erit Antichřs purus. Antichřus mixtus veniet sub specie sanctitatis, qđ vitā Chřianā mirabiliter ab extra tenebit, & in corde habebit spm̄ malignū radicatū, qđ eum inspirabit sub specie boni, qui multa mala faciet ecclesiæ. Et iste nō acquiescet consilio aliquorū, sed quæ videbunt sibi fienda per phas & nephas conabit̄ facere ex instigatione diabolica. Et multos reges & principes sanctitate ficta decipiet, & ad maximū errorem & scandalum deducet. Et etiā sapientissimos & doctissimos in lege errare faciet, & diabolus conabitur adimplere omnia cogitamina eius. Et spūs malignus dabit intelligere, qđ totum à deo ei eueniat, & etiā viri in sanctitate famosi decipient per illum spm̄ malignum illius Antichři mixti. Et ut intelligatis clarius errorē illi' maledi, secū dum qđ mihi permissum est, verificabit̄ in ipso pphetia Danielis. Vbi recitat ipse Daniel in. 3. ca. qđ Nabuchodonosor rex fecit fieri vnā statuā aureā, quæ erat in altitudine cubitoꝝ sexa-

D Scđa pro
phetia.

ginta, & in latitudine cubitoꝝ septē, & misit eum in cāpum ma-
 gnum puinciæ Babylonis. Et postea fecit congregare oēs phi-
 losophos, astrologos, sapiētes, duces, comites, iudices, barones
 & principes, vt erigerent & publicarēt idolum illud, & voluit
 q̄ sub pœna mortis idolum illud adorarēt vi vel gratis quando
 audirent sonum instrumentoꝝ. Vnde oēs idolum adorauerūt
 vi vel gratis: aliqui gratis, & aliqui vi, hoc ex timore pœnæ. Et
 non fuerunt reperti nisi tres viri fideles, qui noluerunt adorare
 Idolum illud, scilicet Sydrac, Mysac, & Abdenago, qui malue-
 runt in clibanum poni ignis ardentis quā idolum illud adora-
 re. Et propter fidelitatem eorū erga suum creatorem angelus
 descendit, q̄ eos sic illæsos seruauit, q̄ capillus de capite eorū nō
 perit. Et de hoc loquit̃ textus biblicæ secūdm medullam præ-
 dicti capituli. Et vt bona gens clarius intelligatis, quē dicunt sci-
 re debetis, q̄ Idolum Nabuchodonosor est Antichr̄us mixtus
 verificādus, & erit maius idolum q̄ fucrit aliquod à p̄icipio ec-
 cleσιę vsq; nunc in dignitate papali, nec fiet postea in eadem di-
 gnitate vsq; ad finem mundi, quia ille erit vltimus quantum ad
 dignitatem papalem. Non dico hic quod fiet papa, sed erige-
 tur illud Idolum contra verum Papam. Et ista erit quarta be-
 stia, quæ surget pessima de mari. Et cum videritis hæc fieri, cre-
 datis, quod breuissime mortuo eo manifestabitur Antichristus
 purus, de quo capitulum quod sequitur. Danielis loquitur, vt di-
 cam inferius. Hic autem aperitur mysterium huius prophetiæ,
 seu figuræ. Nabuchodonosor interpretat̃ sedens in angustia agni-
 ta, vel sessio in agnitionem angustię. Etiam interpretat̃ pro-
 phetizans istius mundi signum. Et iste Nabuchodonosor erit
 vnus princeps magnus, q̄ in vltimis t̄pibus surget in ecclesia, &
 sedebit in indignatōe, siue in angustia agnita. Qui Nabuchodo-
 nosor angustiat ibi mundū tribulando corda hoīm propter
 Idolū qd̄ faciet. Sed erit agnita illa angustia q̄ illud idolū inter-
 ficiet deus mala morte, & tūc eius mors erit nota p̄ totū mun-
 dum, & tūc erit clarificata malitia cordis sui, & corrupta sancti-
 tas simulata sua. Itē dico q̄ interpretat̃ prophetizās istius mūdi
 signū. Nā iste p̄phetabit signū huius mundi, i. finem mundi. Et
 quod est illud signum qd̄ nobis demonstrabit finē mundi, cer-
 te non possumus dicere, qd̄ illud signū fuerit, qñ sol t̄pe Iosue re-
 trocessit ad orientē, quia hoc nō fuit signū finis huius mūdi, sed
 victorię populi Israel cōtra Amalecihtas. Nec possumus dicere
 q̄ signū illud fuerit, qñ sol t̄pe Ezechię regis retrocessit decē li 4. Re. 20.

Doro an
 cichristi.

Josue. 10.

neas in horologio tēpli. Non em̄ illud fuit signū finis huius mū-
di, sed sanctitatis Ezechia regis. Nā etiā diluuiū fuit signū finis
huius mūdi: q̄a ibi fuerūt reseruatae octo aīa, & mulieres ad mū-
dum replendū. Nec alia multa signa, q̄ in planetis fuerūt mani-
festata. Fuerūt finis huius mūdi signa, sed alicuius puīciā, vel
regni, vel regis, vel principis, subuersionis, vel destructiōis, vel
perditōis, vel mortis, vel victoriā, vel sanitatis, &c. Sed qd̄ erit
signū huius. i. finis mūdi, certe, serps. Nā angelus lucifer bastar-
dauit: q̄n dimisit signū propriā imaginis, q̄n corruit humana
natura tā corporaliter q̄ spūaliter, & tūc habuit suū finē. Quod
si Adā nō peccasset, eiectus nō fuisset homo, ita q̄ serps ē finis
hoīs & mundi, & fuit serps Idolū qd̄ Adā & Eua adorauerūt,
quia crediderūt ei, & voluntatē dāmonis q̄ in eo habitabat, fe-
cerūt, & voluntatē sui creatoris dereliq̄rūt, & idolatre fuerunt.
Et sic Nabuchodonosor interpretat prophetizās mūdi huius,
id ē, fidei signū, qui Nabuchodonosor signū fecit qd̄ totū figu-
ra fuit, quā qd̄m figura verificabit aīa Antichrīm pūx: quia sur-
get magnus princeps q̄ seruiet in ecclesia, in dignitate papali, &
iste princeps in signū, qd̄ ē vltimū idolū qd̄ faciet, & q̄ ipse erit
Antichristus mixtus, bastardādo portabit serpentē figurā mū-
di in ore habentē, tñ realiter nō erunt arma sua, sicut serps rea-
liter non erat arma Luciferi, sed eius arma erat imago Trinita-
tis aīa p̄ctm, quā perdidit, ppter p̄ctm superbiā, qd̄ in cōlo cō-
cepit, volēs se equiparare deo oīpotētī in potentia. Sic iste prin-
ceps bastardabit portando serpentē pro armis, non tñ realiter
suis. Et prophetabit vt interpretatū est signū huius mundi ba-
stardādo, q̄a serpentē portabit vt dixi: qd̄ nobis demōstrat rui-
nā mundi & humanā naturā, q̄ finis debet esse p serpentē, in q̄
diabolus mundū decepit. Et iste magnus princeps faciet idolū
quia ipsemet faciet vnū malum papā contra verū papā, vt fecit
Nabuchodonosor cōtra deū, & ponet illū in cāpo puīciā Ba-
bylonis. i. cōfusiōis, q̄a nō erit nisi cōfusio, & cōgregabit oēs phi-
losophos, & astrologos, sapientes, & duces, principes, & baro-
nes vt erigāt idolū, nō vt eligāt, q̄a electus erit p eū. Sed erūt cō-
gregatiōes p̄dictā vt erigāt. i. vt publicēt qd̄ factū ē p̄p̄m pri-
cipē. Sicut fecit Nabuchodonosor, q̄ primo fecit statuā, & po-
stea cōgregauit philosophos & astrologos, vt erigerēt & publi-
carent qd̄ factū erat p eū, & cōmendabit cū publicatū fuerit ido-
lum istud p totā ecclesiā, q̄ cū audierint sonū instrumentorū. i.
p̄cones publicātes, q̄ adorēt eū, i. acceptent oēs eū sub p̄cena

Nota q̄
scō; aliq̄s
brūs. Un
cēt̄ exp̄s
se demon/
strauit ibi
principem
Adiola
nēsiū, q̄ ad
lram i cly/
peo por/
tat serpen
tē deuorā
tē hoīem,
z hoc non
vt arma
sua, q̄ nō
est nat̄ ad
hoc, s̄ vt
intrusus, vt
adoprāt.

mortis. Vñ oēs Chriſtiani vi vel gratis adorabunt eū. Exceptis
Sydrac, Myſac, & Abdenago. ¶ Et hic oriūtur duæ q̄ſtiōes, quarū
prima eſt, q̄ aliq̄ voluerūt dicere, qđ hoc cōpletū fuit in idolo,
qđ factū fuit Pyſis: q̄a oēs gētes Chriſianitatis adorauerūt eū, ex-
cepti iuxta interpretationē Sydrac, i. regnū Caſtellę, q̄ decori ho-
mines ſunt: & Myſac, i. regnum Scocię, q̄ riſu lætiſ facie ſunt: &
Abdenago, i. regnū Aragonū, q̄ tacētes ſunt, & non hylares fa-
cie, imo vident gētes iratę, vt illi q̄ iniquitatē detinēt in corde
ſuo, & nō audēt manifeſtare eā, ſed preſſi prę triſtitia tacēt. Quę
quidē regna nō adorauerunt idolū Pyſis factū. Dico q̄ nō intel-
ligo de eo, q̄a nō fuit pœna mortis fulminata his q̄ nō adoraue-
rūt eū, ſicut fieri illo de Nabuchodonofor fiēdo añ. Antichriſtū
purę. Secūda q̄ſtiō eſt, nā multi dicūt, q̄ figura illa ē de Antichri-
ſto puro, q̄ erit maledictū idolū: q̄a faciet ſe adorari tanq̄ deū.
Dico q̄ figura nō intelligit de Antichriſto puro, ideo q̄a ille nō
habebit hoīem factorē, nec hoīes erectores vt idolū Nabucho-
donofor, qđ habuit ipm Nabuchodonofor, & ab ipſo cōgrega-
tos erectores, vt p̄dictū eſt. Nā ipſe Antichriſtus purus ex inſtiga-
tione diabolica ſeipm faciet adorari tanq̄ deū: q̄a ſic erit terribi-
lis in cōſpectu oīm, q̄ oēs principes huius mūdi vidēdo eū, vel
audiendo eius famā, dabūt ſibi obedientiā, & ei ſe ſubñcient. Nā
cū manifeſtabit, nō habebit hoīem in mundo maiorē ſe, à quo
indigeat fieri monarcha. Sed p̄pter p̄ctā populi deus p̄mitter,
vt habeat poteſtatē ſup oēs principes mundi q̄ tūc erunt. Ergo
nō intelligo de Antichriſto puro. Scđo, q̄a ſicut idolū Nabucho-
donofor habuit ipm Nabuchodonofor factorē, & ipſos cōgre-
gatos erectores, Ita habebit iſtud idolū vltimo fiendū añ Anti-
chriſtū purę factorē Nabuchodonofor, i. ipm magnū principē
portitorē ſignū huius mūdi, i. ſerpentē, p̄ armis, & erectores, i.
publicatores illos cōgregatos in cāpo Babylonis, i. cōfuſionis.
Quia deus interficiēs eos ambos, mūdus remanebit plus confu-
ſus & verecūdatus q̄ de illo Pyſis. Et q̄ poſtea ambulauerūt in
cōfuſione illoꝝ ſapientū, q̄ eū elegerāt, & iſtud idolū erit in alti-
tudine ſexaginta cubitoꝝ, id ē, ſexaginta p̄latoꝝ, q̄ habebūt eū
papā vi uel gratis. Et aliq̄ ignorātes decipient ſanctitate extrin-
ſeca iſtius Antichriſti mixti, & erit idolū in latitudine ſeptē cu-
bitoꝝ, i. ſeptē poteſtatū, uel ſeptē principū, q̄ dñabunt quaſi to-
ti eccleſię, q̄ dabūt ei obedientiā, & erūt p̄ eo cōtra vñ papā,
& ſi nō eſſet alius papā cōtra eū, nō fieret pœna mortis nolenti-
bus ſibi obedire. Quia vbi eſt vnus papā, credētia Chriſianitatis

vna est, & sic non est necessaria pœna mortis. Sed erit contra illud idolū alius Papa, q̄ verus erit, in quē gentes in fine credent. Et ad subtrahendū gentes ab obediētia veri papę, fiēt tres subtractionēs, quę importabunt pœnā mortis oībus nolentibus illud idolū adorare. Quę prima subtractio fiet ad intra. i. in cor. Scđa ad extra. s. ad corpus. Tertia, ad vitā. s. ad temporalia. Primo, em̄ subtrahent corda à vero Papa, propter timorem. Secundo, corpora, propter terrorē. Tertio, tpalia, propter amorem. Sed de his tpalibus nō gaudebunt à multo tpe, & isti erūt ecclesiastici, quos postea depredabunt, vt inferius dicā. Et finalr de tota Chřianitate nō restabunt ad adorādū illud idolū ppter persecutōes & tormēta, quę à sex principibus fiēt, & septimus erit Nabuchodonosor, q̄ sedebit, & alij executionē facient in ecclesia, primo contra platos; secundo, cōtra religiosos & sacerdotes, tertio, contra laicos, qui tres status interpretantur per Sydrac, Mysac, & Abdenago, q̄ nō adorabunt idolū, q̄ significant tres natōes personarū scđm interpretationū istorū triū viroꝝ, q̄ cōtradixerunt idolo Nabuchodonosor, vt superius dictū est. Nā Sydrac, interpretat decorus, & isti sunt perfecti religiosi, q̄ erūt illuminati à deo cognoscere veritatē ecclesię: q̄a aut p vero papa nō morient, aut pro eo ad desertā fugient, vbi erunt latitātes per tres annos & plus, s; nō cōplebunt quartū annū. Itē Mysac interpretat risus de gaudio, & isti erunt quos permittet deus pugnare cum gaudio & veritate, & lætitia pro ecclesia cōtra illud idolū, & mortē magis sibi eligent cum lætitia, q̄ vitā cum tristitia. Itē Abdenago interpretat seruus tacens, & isti erunt ignorātes bonū & malum, & innocentes, mulieres, & multi alij, q̄ errorem istum ignorabunt. Cum qbus verus Papa dispensabit, & si non dispensabit, ignorātia dispensabit sibi ipsis. Etiā illi q̄ errorem illum intelligerent, potius mortē eligerent q̄ errorem sustinere, & tales erunt tacentes. Etiā aliqui fugient ad desertā in extremis partibus, vbi non exiet Nabuchodonosor, sed ita tacentes erūt in magna miseria in heremis. Etiā aliqui sacerdotes & religiosi in habitu dissimulato in desertis eōrt celebrātes q̄ nō portabunt coronā, nec habitum sacerdotalē, nec monstrabunt se s̄as scire, nec tenebunt capellas nec oratoria, nec altaria, sed de mane celebrabunt illis qui erunt dispensati. Quia verus Papa dispensabit cum eis, vt possint in desertis celebrare, vt per illam prophetiā quę loquit de ista dispensatione probabo, & celebrata missa occultabūt calicē, & alia vestimenta, q̄ pertinent

Persecutio bonorū acerba.

ad celebrandum . Ita q̄ nullus poterit aliquibus indicij habere
notitiā q̄ sint sacerdotes, & isti erunt serui tacentes, & multi alij
dispensati inter schismaticos in diuinis . Tunc serui tacentes
erunt illi q̄ per angelum eis delegatum erunt liberati à flamma
ignis infernalis . Vt isti tres viri nominati liberati sunt à furno
Nabuchodonosor . Et tunc Christiani cum viderint hæc fieri,
bene poterunt diceret verba thematis . Ecce positus est hic, sc̄s
status dignitatis ecclesie, in ruinā . Sed tamē deus uon deseret ec-
clesiam, sc̄s verum Papam, quia nauicula poterit periclitari, sed
non mergi, & ille vanus intronizandus erit cū illo principe ma-
iori vnus voluntatis . Et redditus ecclesie ita subripiunt, q̄ nō
remanebit beneficiatus q̄ non sit spoliatus à beneficio . Et hoc
sustinebit deus propter purgare filios Leui à sua malicia, de qua
gratis se purificare noluerunt . Et ad hortādum quæ dixi: Ape-
riam duas prophetias Ezechielis, in quibus totum factum ec-
clesie continet . Nam legimus Ezechielis . 8. cap. quomodo de-
demōrat illud idolū fiendū in ecclesia dei, in fine mundi, contra
verū vicariū suū, per idololatrias, qui propter honores & diui-
tias & dignitates consueuerunt quotidie facere vnum papā, &
beneplacentem eis . Et isti facient finaliter vnum maiorem q̄
unquā fuit, nec fiet postea . Quia ab aquilone pādet omne ma-
lum . A quo veniet idolum illud, id est, ex parte Romanorū, vt
patet in supradicto cap̄lo . Propter quod ira dei descendet sup
ecclesiā ita acriter, q̄ orōnes sanctorū plus prouocabunt deum
ad irā quā ad misericordiā, vt patet in fine cap̄li ipsius, vbi di-
cit: Cum eleuauerint ad me voces magnas, non exaudiam eos .
Ita quod sancti qui erunt in mundo isto vnam guttā iræ dei mi-
tigare non poterunt, donec purificatum fuerit sanctuarium, vt
patet in cap̄lo sequenti Ezechielis: vbi dicit, quod deus clama-
uit in auribus voce magna, dicens: Appropinquauerunt visita-
tores vrbis, & vnusquisq̄ vox interfectionis in manu sua . Et di-
cit Ezechiel, quod vidit venire sex viros a parte aquilonis, id ē,
Almanix, &c. qui omnes portabunt in manu sua interitus . Et
dicit, quod in medio eorū vidit vnum hominē indutum lineis,
qui ad renes portabat atramentariū, id ē ad corrigiā, & dixit, q̄
dixit deus illi induto lineis, vt transiret per ciuitatem, & signum
Thau signaret in frontibus omnium gementiū & flentium, ri-
dentes & tripudiantes minime signaret . Et illos sex viros per ci-
uitatem interficere oēs quoscūq̄ inuenerunt sine signo Thau .
Et dixit dñs illis viris . A sanctuario meo incipite . Bona gens.

Consolatio
magis
na.

Purgatio
clericorū.

Ex auditu
horribile.

Tribulatiões quas mittet dñs in mundo, in fine mundi, in tēpo-
re Antichristi. Nā isti sex viri armati psequētes ciuitatē, id est,
Chřianitatē erunt sex principes, q dñabunt quasi toti Chřiani-
tati, q erūt obediētes Antichristo mixto. Scđm tñ vt dictū est
superius, vbi feci mentionē de septē, qñ dixi q statua erat in la-
titudine septē cubitoꝝ. Sed qā vnus eorū erit sup oēs, cui illi sex
obediēt, vt dictū est superius. Hic nō fit mentio nisi de sex viris,
qui destruēt ciuitates interficiēdo nō signatos signo Thau. Qui
incipiēt pñō à sanctuario dei, i. ab ecclesiasticis. Nō q interfici
ent oēs corporaliter, sed aliquos spūaliter. O si scirēt ecclesiasti-
ci q rōne pmittet eos deus tunc psequi: quia, ppter pētā eorū,
credo q cibus eorū esset sel cū vino mixtū. Nā qūo ecclesiā pu-
rificari debeāt per Antichřm mixtū, ostendit dñs cū Apostolis
dixit in psona totius ecclesiā Mat. 5. Vos estis sal terrā, qđ si sal
euanuerit in quo saliet, ad nihilū valet vltra, nisi vt mittat foras
& cōculcet ab hoībus. Nā istud sal condiēs amaritudinē, & con-
seruās necessaria, est doctřia ecclesiasticorū, q per vitā & doctři-
nā conseruāt aīas populi in virtutibus, & cum istud sal euanue-
rit, i. doctřina & vita ecclesiasticorū ad nihilū redacta fuerit, vt
patet supius (q pl⁹ facti sunt laqueū aīarū & lupi rapaces, q pasto-
res seruātes greges) ad nihilū valet vltra, nisi vt mittat foras, i. à
beneficijs, honoribus, diuitijs, & dignitatibus ecclesiasticis p su-
pradictos principes, & cōculcet ab hoībus raptoribus, q cōcul-
cabūt ita terribiliter clerum si essent infideles & rapidi. Et laici
ita indignati erūt cōtra ipsos, q sacrificiū deo se facere reputa-
bunt de eis, & hoc q dico malis, erit purgatio vitiorum, & bo-
nis augmētatio virtutū. ¶ Sed hic orit quāstio: An deus hāc tri-
bulationē permittat tñ euenire ppter pētā clericorū. Dico q
non, immo dico q etiā ppter pētā populi, & vt intelligatis ex-
emplū, dabo vobis: Vna ciuitas est bene murata, & habet circū-
quaq; turre p defensiōe ipsius, sed ciues efficiunt rebelles cōtra
regē suū. Vnde rex obfidet ciuitatē, & ponit bōbardas, & alia ar-
tificia ad capiendū eā. Dicatis mihi, ubi incipiet rex pcutere cū
bombardis, ad populū, uel ad mūrē, uel ad turre: certe ad mūrē
& turre. Sed diceret qđ offenderūt mūrē & turre, q sic debeāt
corruere. Certe qā ptegūt populū rebellē cōtra regē suū. Ideo
ut faciat iustitiam de populo suo, primo destruet muros & tur-
res. Ita deus vult facere de populo suo huius mundi ppter pētā
sua, ut dixi supius, & tñ nemo vult corrigere vitā suā. Ideo dñs
Iesus uolēs inuadere istā ciuitatē, & de ea facere iustitiā p Anti-

Attēdāt
clerici

Reforma-
tionis mo-
dus.

Tribula-
tio ecclesi-
asticorum

christū & cōfractionē in die iudiciū. Vult primo murū & turres
 istius ciuitatis, q̄ sunt ecclesiæ bōbardare. Nā sunt muri ad custo
 diendū istā ciuitatē p doctrinā & bona exempla. De q̄ muro di
 cebat propheta. Muro tuo inexpugnabili circūcinge nos deus,
 & armis tuæ potētiae ptege nos semp. Itē sunt turres ad p̄liandū
 cōtra inimicos ad defensionē ciuitatis p sacramēta ecclesiasti
 ca, & per p̄dicatōes. De q̄bus turribus dicebat Psalmista. Fiat pax Psal. 122
 in virtute tua, & abundātia in turribus tuis. i. ecclesia. Cū mūdus
 sit rebellis cōtra deū suū, ipse vult iuadere istā ciuitatē ad iustitias
 faciēdas p tribulatōes finis mūdi. Sed p̄rio vult bōbardare murū
 & turres. i. ecclesiā. Ideo dixi superius, q̄ dñs dixit illis sex viris,
 q̄ p̄rio īcipiāt a sanctuario suo. i. ecclesia. Et hoc ppter culpā po
 puli, q̄a populus est etiā causa q̄ religiosi & clerici & p̄lati sunt mā
 li. Nā dñi tpales cēperūt sibi v̄lſurare redditus ecclesiæ ppter ho
 nores, & vanitates & auaritiā, & īfurgere cōtra clericos, & eccle
 sia cōtra dños tpales p sniam excoīcatōis, & ita paulatiue populus
 fuit eā q̄ clerus effectus est malus. Ideo illa p̄secutio quæ veniet
 eis ppter p̄ctā populi, erit eis purificatio vitiōrū, & augmentatio
 virtutū, vt p̄secutio innocentū q̄ venit ppter p̄ctā parentū, q̄ pec
 cauerūt in filiū dei, q̄n noluerūt recipere matrē, quæ venit de Na
 zareth ad terrā Bethleem parere filiū suū, vñ ad stabulū bestiæ
 oportuit habere refugiū. Ideo p̄misit deus vt ipsi punirent in filiis.
 Si illa punitio fuit ī p̄cā parētibus, & ipsis inocētibus copalis do
 lor sed gloria aīabibus. Ita p̄secutio clericorū erit in p̄cā p̄p̄lo, q̄
 nō audient missas, nec doctrinas spūales, nec recipiēt sacra ppter
 p̄ctā eorū. Et clericis erit dolor & gemitus, sed eorū aīabus ho
 nor & gloria si patienter sustinuerint, & seip̄sos accusauerit corā
 deo. ¶ Sequitur videre q̄s est ille vir, q̄ est idutus lineis, portās atra
 mentariū circa renes. i. ad corrigiā currēs p ciuitatē, signās signo
 Thau oēs gemētes & flētes. Nā vir iste erit verus papa, q̄ p̄seque
 tur p Antichrīm mixtū. Qui erit idutus lineis. i. albedine duobus
 modis, primo mō p antiq̄tatē, q̄a antiquus erit ille verus papa, q̄a
 nō habebit capillū, q̄ nō sit albus. Itē q̄a habebit castitatē, q̄a vir
 go erit, nā color albus cōparat castitati. Ita q̄ p antiq̄tatē & casti
 tatē indutus erit lineis. i. albedine, & iste portabit erga renes atra
 mentariū, nā illud atramentariū significat ptatē ecclesiasticā, quā
 portabit iste papa, & nō alius ipso viuēte ad renes. i. ad consciām,
 quia idubitātē sciet se esse verū papā. Et vt itelligatis quō scripto
 riū significat ptatē ecclīasticā, debetis scire, q̄ in scriptorio q̄tuor
 habent, s. incaustoriū, in q̄ est tincta, q̄ sunt duo, s. tinctoriū, & ip̄a

In iustitia
 seculari, i.
 cā clericorū
 rū malitie

De condi
 tōibus ve
 ripapę, et
 ptate eius

tincta. Et sic sex sunt q̄ ducūt oēs ad sex ordies sanctorū paradisi. Nā primo in scrinio siue in pēnalogio est locus forcipū, quibus diuidit papyrus, & alia q̄ sunt multa. Quæ significant ptatē absoluēdi aīas à ptatē inferni per plenariā indulgentiā à pœna & à culpa. Itē cōdemnādi & priuādi aīas à gloria paradisi per sniam ex cōcatōis. Itē ibi est locus moderatorij ad moderādum calamos, & ad rodendū falsum & malū. Iste cultellus demonstrat ptatē ecclesiasticā ad absoluēdū in casibus. Nā pctor cū peccat, pctm statim vt cōmissum ē, scribit in libro pscīæ dei, vñ in Psalmo: Impfectū meū videt oculi tui, & in libro tuo oēs sribent. Sed statim qñ pctor cōfitei, cōfessor absoluit eū, & cultellus abolutōis abrodit pctm de libro pscīæ dei. i. emēdat falsū p iūctio nē pœniæ & emēdationē vitæ. Itē ibi est locus pūctorij vel pōzoni ad pforandū chartas, & ad ligandū quaternos in vno libro. Iste pōzonus demonstrat nobis ptatē ecclesiasticā dādi indulgētias, vel distribuēdi thesaurū ecclesiæ, q̄ indulgētiæ pforāt purgatoriū, & aīas ligāt in quaternis ordinū angelorū, in vno libro in gloria paradisi. Itē ibi ē locus calamorū p scribēdis libris. Calamus iste demonstrat ptatem faciēdi directē veros sacerdotes, q̄ libros scire debēt, & docere populum. Itē ibi est tinctorium, & hoc demonstrat ptatem ecclesiasticā directā in dādo beneficia & platoes, in qbus plati & rectores & beneficiari intingunt. i. pascunt & vestiunt. Et oīa ista portabit iste vir albus ad renes, & non alius, q̄ est verus papa, q̄ persequet, & signabit signo Thau oēs gemētes & flētes. i. signo crucis in aīa cuiuslibet Chfiani. Dispēsando gemēti & flēti tribulatōes ecclesiæ, q̄ ipse verus papa vtei dulcedine misericordiæ, dispensando supradictis, imitantibus tñ Sydrac, Mysac, Abdenago, qñ videbit illos sex viros. i. principes psequi Ecclesiā, & oēs illos aīas q̄ erunt dispēsati erunt extra ptatem illos principū ecclesiā persequētū. Et cū videritis hęc fieri, bene poteritis dicere: Ecce positus est hic. i. status dignitatis Ecclesiæ in ruinā. Sed iste papa albus videbit mortē Antichfi mixti & idoli, q̄ finita psecutōe ad deum clamabit condolēdo de tāto malo permissio in ecclesia. Qui castigati, ita debiles, ita fatigati, ita mortificati, & ita semiuiui erunt, q̄ vix spm vitæ habebūt, & tūc cognoscēt suū creatorē, & eū amabunt, & ei seruiēt puro corde, & casto corpore, & non habebūt plura beneficia, sed tm victū & vestitū. O qūo tūc plorabunt decimas perditas, quas non dederūt amore dei propter auaritias suas. Ecce scda pphetia declarata, q̄ tractat de ruina ec

eclesiastice dignitatis. Quā cū uideritis fieri, poteritis cognosce-
re q̄ finis mūdi cito erit & breuissime. Et hæc aduertat q̄ habet
sciētiā intelligēdi, q̄a nō cōputo t̄ps, nec nomino prīncipem, nec
idolū, nec uerū papā. Sed q̄ habet aures, audiēdi audiat, & cōfide-
ret solū autoritates. Quia iste credit q̄ mādatscribere Antichrīm
mixtū eē natū. Ideo q̄a ut superius declarauī, dixi totū uni & de-
mōstrauī in spū. Anuo dñi millesimo q̄drigētesimo decimo sex-
to, uicesimo octaua mēsis septēbris, facta sua oratōe i spū suo ui-
dit terna uice illos septē pricipes cū illo malo papa, ingredientes
unā magnā ciuitatē, egando cū multa familia. Et uidit quō ille
mal' papa p̄sequebat ecclesiasticos. Itē i eodē anno q̄si in fine an-
ni uidit una uice i spū suo somniādo sc̄tā orōe, & petēdo cotidie
sentire tribulatiōes ecclesiæ, uidit duas mulieres habentes armas
pulcherrimas in specie armorū in q̄dā ciuitate, uidelicet i palacio
uno magno sup singulos eq̄s, tenētes singulas lāceas in manibus
suis, & pugnātes ubi populus cōcurrebat, in qua uisiōe intellexit
iste prælum & quæ erit inter uerum papā & idolū fiendum in il-
lo tempore, postea uidit in sequenti nocte, q̄ cū esset festū, & po-
pulus in ecclesia congregari deberet, ipse missam erat celebratur-
us, q̄ cum missam celebraturus ecclesiam intrare uellet, uidit to-
tum populum extra ecclesiam cōgregatum taliter q̄ uix poterat
homo trāsire, & in ecclesia erant modici, unde pro uno q̄ erat in
ecclesia erant mille extra, & qui foris erant nō intrabant, & q̄ in-
tus erāt nō exhibant. Deinde accessit ad missam, & cum petijt ho-
stiam, non fuit in ecclesia reperta nisi una quæ erat clara ut specu-
lum & integra. Et cū processisset ad missam & obtulisset hostiam
& calicē deo, & deposuisset hostiā sup corporale, saltauerunt tres
mulieres super altare, quæ inceperunt tripudiare in simul. Vnde
sacerdos stupefactus cepit minari mulieribus illis, ne dēdecusan-
tium facerent deo super altare, & specialiter dum missa celebraretur,
quæ non timētes perseverabāt. Vnde una illarum posuit ma-
num ad corporale, & cœpit illud inuoluere contemnendo sacri-
ficium. Deinde accepit hostiam iam oblatam deo, & fregit, & la-
cerauit. Vnde sacerdos iratus ita indutus casula, accessit ad ostiū
Ecclesiæ, ubi populus erat extra, & cœpit clamare: iustitia, iustitia,
iustitia domine Deus omnipotens contra rectores huius po-
puli. Si non fecerint iustitiam de his quæ dicam. Vnde recto-
res dixerunt: Quid habetis? Qui respondit: Noueritis, quod cum
celebrarem, uenerunt tres mulieres iuuenes, quæ super altare ta-
lia fecerūt tripudia, uenerūt & inuoluerūt corporalia, & fregerūt

Uiso hos
renda.

hostiā cum qua celebrabā. Tunc rectores intrauerūt ecclesiā,
 q̄rentes illas mulieres, & nō inueniūt nisi vnā, quæ stabat in ter-
 ra tota humiliata ad angulū altaris, ad modū vnus mulieris orā-
 tis, & alię duę euāuerūt. Et dixerūt rectores: Vbi sunt duę alię
 quæ dixit, recesserūt de ecclesia, & nō remāsit, nisi ista sola, & il-
 li soli mulieri nihil dixerūt: vñ cū dictus sacerdos vellet p̄cede-
 re ad missam, petiit hostiā, & fecerūt sibi portari quinque hostias
 quæ erāt oēs p̄foratæ, ita q̄ nulla poterat cōsecrari. Et cū sacer-
 dos staret in tristitia, q̄a nō poterat offerre sacrificiū, venit qdā
 sacerdos, q̄ dixit, habeo hostiā paruā ad modū vnus denarii, cō-
 secretis illā, & leuitis populo vnā istarū nō cōsecratā, q̄a fractu-
 ras nō videbūt. R̄ndit sacerdos q̄ celebrabat missam. Absit tātus
 error à me, vt idololatrare faciā populū, & sic cessauit sacrificiū
 publicū. Hoc mysteriū volo ad p̄sens ap̄ire, q̄a sp̄uales per grām
 dei ista loquēdo intelligēt, q̄a important gemitū & p̄foratum.
 Tamē beati erūt q̄ recesserūt à mulieribus duabus p̄renūtiatio-
 nem de altercatōe altaris. De tertia quæ in ecclesia remāsit, cum
 qua conabat, & ipsi conabunt mori. Aliud declarare nolo, quia
 intelligi p̄t. Et cū videritis hæc fieri, poteritis dicere verba the-
 matis. Ecce hic, i. status ecclesiasticæ dignitatis, positus ē in rui-
 nam. Et tūc nō restat, nisi q̄ p̄phetia quæ sequitur, cōpleat, quæ
 dicit. Cūctos viuētes, &c. Non dicit, sup̄ solē, p̄pter afflictionē
 mētis in gloria, sed sub sole, p̄pter afflictionē mētis in terra. No-
 ta cū adolescēte sc̄do q̄ surgat, &c. Lætābunt in ecclesia, Eccle-
 siastes. 4. vbi dicit, quod vidit omnes q̄ ambulabāt sub sole cum
 adolescente, & intelligit sc̄dm doctores de Antichr̄o puro. Sed
 primus adolescēs apud aliq̄s doctores intelligit Antichr̄us mi-
 xtus, q̄ mundū decipiet p̄ sanctitatē apparentē, vt sibi dignita-
 tes & diuitias & hm̄oi acq̄rat. Alius decipiet mundū dignitates
 & diuitias monstrādo, & iste demonstrat in p̄phetia Danielis q̄
 sequit illā de Nabuchodonosor. Nā demonstrat nobis ruinā fi-
 dei catholicæ. ¶ Deinde dicit Danielis. 4. q̄ Nabuchodonosor
 vidit arborē, cuius cacumen tāgebāt cœlos, & rami eius p̄ totū
 mundū extēsi erāt, & erat plena folijs & fructibus, in cuius ra-
 mis aues delectabant. Deinde vidit venire sanctū de cœlo, q̄ clā-
 mauit: Succidite arborē, sed nō ex toto vt remaneāt radices sup̄
 terrā, & clamauit auib; & bestijs, vt q̄ volebāt recedere de ar-
 bore, recederēt. Bona gēs, Arbor ista Antichr̄us ē purus q̄ per il-
 lusionē & dona & tormēta carnalitatis, Ch̄ianos de cœlo ca-
 dere faciet, i. de fide catholica, q̄ dat gloriā aīabus, Rami extēsi

Notare
 mysteria.

Imo;
 talē deum

Tertia, p̄
 p̄phetia.

per totum mundū, monarchia erit sua per totū mundū domi-
nās. Folia. i. pōpositates. Fruct⁹ .i. diuitiæ & pōpositates. Aues. i.
vani hoies, pōposi, superbi, auari, & gulosi, q adhærebunt ei be-
stia sub vmbra arboris. i. luxuriosi, otiosi, & vani, obediētes ei.
Sāctus de cœlo clamās, succidite arborē, & remaneāt radices in
terra, sanctus Michael erit, q ignē de cœlo portabit, & iterficiet
ipm Antichrīm purē, & q cū eo erūt, & liberabit eos de terra, sed
radices in terra manebūt, qā Antichrī & aīæ suoz cōdemnabū-
tur. Aues & bestia q recedēt ab arbore erūt pētōres supradicti,
qui in illis modicis diebus qbus mūdus durabit, relinquent vitia
Antichrī, & dignitates, & honores, & carnalitates, & agēt pœ-
nitentiā, & iter misericordia dei seruabit eos. Tñ de Chrianis
pauci erūt, q conuerterent. Quia ipossibile est q semel grām spūs
sancti perdidit, q eā amplius recuperare valeat, & hoc de rege-
neratis intelligit. O qm in fide catholica tūc pauci firmiter se te-
nebunt. Certe cū videritis ista fieri, bene poteritis dicere. Ec-
ce positus est hic, id ē, status fidei catholice in ruinā, Et tunc nō
erit dubitatio de fine mundi. Rogemus, &c.

F I N I S .

EPISTOLA BEATI VINCENTII confessoris, & doctoris ordinis prædicatorū, de Anti- christo & fine mundi ad Benedictū Papā. XIII.

Incentius seruus inutilis, ordinis fratrum prædicatorū
altissimo dño nro Papæ, totū & vniuersa quæ agit &
docet ad pedū vestigia beatorū. Apostolus Paulus
post piæ prædicationis euāgelicæ, imo & legationis
Apostolicæ à latere Chri sibi cōmissæ plurimis annis. Tandē se
cundū reuelationē accedēs Hierosolymā contulit Petro, & alijs
euāgeliū quod p̄dicabat in gētibus, ne forte in vanum curreret
aut cucurrisset, vt ipsemet recitat ad Galatas. i. ca. Apostoli etiā
oēs à p̄dicationē ad quā diuinitus missi fuerāt, & quā diligēter ex-
ercuerāt, reuerſi cōueniētes ad Chrm, dixerūt ei oīa q̄ egerāt &
docuerāt, vt habet Mat. 6. ca. Sāctitati igit vestræ q̄ vicē Chri
gerit, ac sedē Petri tenet in terris. Præſenti scriptura refero ea q̄
p mundū diut⁹ p̄dicauī singulariter de fine mundi, & tpe Anti-
chri, maxime cū eadē facultas hoc iubeat. De tēpore siquidē An-
tichri & fine mūdi ego assueui declarare q̄tuor q̄stiones in ser-
monibus meis, quarū prima est hæc: Vtrū tps Antichri & finis
mūdi in eodē coincidāt temporali. Et rñdei q̄ sic. Ratio huius

Gala. i

Prima q̄
isto.

patet propter dominationem seu breuitatem duratōis mundi
 post mortē Antichristi. Qm̄ per sacrā scripturā non inuenio tē
 pus maioris dñationis huius mundi post mortē Antichri, q̄ qua
 draginta quinque dies. Quos scđm doctores sanctos Deus da
 bit ad poeniam his q̄ per Antichr̄m fuerunt seducti, & hoc ha
 beēt Danielis. 12. cap. vbi sic dicit: A tpe quo fuerit ablatū iuge sa
 crificiū, & posita fuerit abominatio in desolationē dies mille du
 centi nonaginta. Beatus q̄ expectat & puenit ad dies mille tre
 centos triginta quinque. Modo scđm glosas & postillas doctōr
 primus numerus s. mille ducentos nonaginta dies, q̄ continet
 tres annos cum dimidio, est tēpus regni seu monarchiæ Anti
 chri. Cui numero addunt in scđo numero quadraginta quinque,
 vt manifeste numerati sunt, & apparēt isti quadraginta quinque di
 es itelligi p̄ doctores de tpe quo mūdus durabit post mortē An
 tichri. Aliq̄ dubitat dupliciter, primo vertūt in dubium: vtrū
 illi q̄draginta quinque dies debeāt intelligi ex diebus vsualibus, an
 p̄ diebus annualibus, sicut aliq̄ in sacra scriptura dies sumit p̄
 vno anno; Sed videt mihi, q̄ nō oportet in hoc dubitari. Nā cū
 tps monarchiæ Antichri, & tps dñatōis mundi post mortē eius
 cōprehēdant simul in eorū numero mille trecētorū triginta quinque
 dies, vt dictū ē, nō videt verisile, q̄ eiusdē nūeri vna pars, s. cē
 tum viginti nouē dies sumat pro diebus vsualibus, & alia pars
 sc; q̄draginta quinque pro diebus annualibus. Itē, q̄a textus sacræ
 scripturæ manifeste innuit, q̄ post mortē Antichri non erit an
 nus. Sed ipse Antichr̄us (alias vocatus Goth) in vltimo annoꝝ
 mūdi adhuc viuet. Dicit em̄ textus Ezechielis. 38. ca. Et factus ē
 sermo dñi ad me dicēs: Fili hoīs pone faciē tuā cōtra Agoth, &
 infra: Inde nouissime annoꝝ venies ad terrā, q̄ fuerat à gladio
 sc; ad ecclesiā militantē. Patet ergo ex textu Ezechielis, pphete
 q̄ post mortē Antichri nō erunt anni, sed ipse Antichr̄us erit in
 fine oīm annoꝝ mundi. Nec obstat qđ dicit Ezechie. 39. cap. q̄
 post mortē ipsius goth succēdēt igne arma exercitus septē ānis
 & sepeliēt eos septē mēsibus. Iste em̄ septenarius nūerus annoꝝ
 & septē mensū ppetuā dānationē inferni designat ad lram se
 cundū oēs postillas & glosas. Scđo ponunt in dubiū: Vtrū plu
 res dies vsuales duratōis huius mūdi debeāt esse post mortem
 Antichri q̄ quadraginta quinque. Propter hoc qđ textus non ne
 gat hoc expresse. Rñdeo, q̄ cū textus sacræ scripturæ nō ponat
 nisi q̄draginta quinque dies. Hoc determinare, eēt diuinare, & absq̄
 rōne cogitare plures dies futuros post mortē Antichri q̄ qua

dragintaquinq; Et si dicat, q̄ in tā paruo tpe nō poterit publi-
 cari p totū mundū Antichri interitus, vt gētes possint cōuerti
 & pēniteri. Rēdent aliq̄ pille numerus q̄draginta qnq; est in-
 cipiendus à tpe mortis Antichri diuulgati. Tūc em̄ res dicit̄ fie-
 ri cū innotescit. Alijs aut̄ videt̄, q̄ deus talē numeꝝ dieꝝ taxa-
 bit ad pēnitendū p angelos, aut p aliqd̄ signū terribile toti mū-
 do notoriū, vel alias scdm̄ ordinē suæ puidetiæ Antichri mor-
 tem & cōdemnationem vniuersis gētibus subito demōstrabit.
 ¶ Scda cōclusio est, q̄n̄ añ natiuitatē Antichri illud tps̄ fuit om̄i-
 bus hoibus icognitū & absconditū gñaliter. Ista cōclusio pbat̄ p
 duos textus sacræ scripturæ. Primus textus habet̄ Mat. 24. vbi
 discipulis petētibus à Christo, dic nobis q̄n̄ hæc erūt, & qd̄ est
 signū aduētus tui & consummatōis seculi eodē capi. respondit:
 De die illa vel hora nemo scit, neq; angeli celoz̄. Scdus textus
 habet̄ Actū. 1. ca. vbi discipulis iteꝝ quærētibus de eodē, & di-
 cētibus, Dñe si in tpe hoc restitues regnū Israhel. Respōdit ipse
 Chrūs. Nō ē vestrū nosce tpa vel momēta, q̄ pater posuit in sua
 ptatē, vbi pōderandū ē hoc qd̄ dicit̄ Apl̄s: Nō ē vrm̄. Ac si dice-
 re militibus & ducibus Hispaniæ, nō est vestrū scire de bello fu-
 turo in tartaria vel armenia, cū nō habeatis ibi itēresse. & tñ sci-
 re tps̄ illius belli tartarici vel armenici, ē tartaroz̄ vel armenoz̄
 q̄ habēt ibi itēresse, & se p̄munire. Sic nō erat necessariū Apl̄s,
 ac doctoz̄ scire tps̄ Antichristi seu finis mūdi, quis ipsi eēnt
 illuminatissimi in reuelatōibus diuinæ sapiæ. Tñ expediens, &
 valde necessariū erat, vt hoies post natiuitatē Antichristi illud
 tps̄ ad se p̄muniēdū & p̄parandū scirēt, q̄ pctōres & ignorātes
 respectu doctoz̄, ap̄loz̄, ac alioꝝ sanctoz̄. Et hoc cōuenit diui-
 næ sapiæ & clemētix, q̄ semp ab initio mūdi cōsueuit p̄mittere
 nuncios ad auisandū hoies, q̄n̄ aliqua magna tribulatio de vici-
 no ventura est mūdo. Sicut p̄misit Noe añ diluuiū, Moysen añ
 liberationē & añ desolationē Aegypti, Hieremiā añ subuersio-
 nē vel trāsmigrationē Babylonis, Ionā añ subuersionē Niniue,
 Iohannē Baptistā añ Christi passionē, & añ destructionē Iudeo-
 rū. Sctōs Dñicū & Frāscū, & eoꝝ ordines añ aduētū Antichri-
 sti, & finē mūdi. Cū de vtroq; legat̄ in ecclesia, qd̄ vicinū credit̄
 præuenisse iudiciū. Ex ista conclusione manifestant̄ duæ fal-
 sæ opinionēs. Vna est dicentiū, quod tñ tempus debeat transi-
 re ab incarnatione filij dei vsq; ad finem mundi, quantū p̄cessit
 à p̄icipio mūdi vsq; ad ipsam incarnationē. Et tales fundāt suam
 opinionē sup̄ aliud dictū Habacuc. 3. ca. Dñe opus tuū in medio

Dat. 24

Actū. 1.

Pulchritudine
simile

Pietas di
nostri ma
rima

Habac. 3

annorū viuifica illud, vel notū fac. Sed ista opinio manifeste re-
pugnat cōclusioni p̄positā, & textui euāgelicæ. Cōstat enī per
sctōs, q̄ tps à principio mundi vsq; ad incarnationē Ch̄i notū
erat apostolis & p̄phetis, & notū est cōiter in ecclesia dei, & sic
p̄ cōsequēs notū fuisset eisdē cōiter tps Antich̄i & finis mūdi, si
tantundē debuisset esse tps post incarnationē Ch̄i vsq; ad finē
mūdi. Dictū est aut̄ Habacuc p̄phetæ, nō debet intelligi de me-
dio ānorū mūdi, s; poti⁹ de medio annorū hūanæ vitæ, q̄ cōiter
durat circa septuaginta annos. Scdm̄ dictū in Psalmo. 89. Et sic
mediū humanę vitæ certū est tps tricesimū tertiū h̄s annū & di-
midīū, & in tali ætate Ch̄s passus ē. Nō enī Ch̄s voluit in prin-
cipio annorū suorū qñ erat paruulus. s. sub manu Herodis mori,
nec expectauit mori in fine annorū. s. in senectute, sed in medio
hoc est, in virili ætate elegit mori. Et sic in h̄mōi medio annorū
uiuificauit opus suū p̄ mortē suā, & fecit notū opus misericordię
suę, cū deus prius iratus eēt humano generi. Et ad istū sensum
dicit allegorice in p̄sona Ch̄i, Esaia. 38. cap. Ego dixi in dimi-
dio dieꝝ meorū, vadam ad portas inferi. Nā Ch̄s moriēs in
ætate virili, statim descēdit ad inferos p̄ liberatōē sctōꝝ patrū,
Vel si dictū Habacuc itelligat de medio annorū mūdi, nō sumat
ibi p̄ æqualitate t̄pis p̄cedētis & subsequētis, p̄pter rōnē iam di-
ctā. Sed sumat mediū per it̄positionē, q̄a quīs destructio hu-
mana fuerit in p̄cipio t̄pis, tñ reparatio eiussdē nō debebat re-
tardari vsq; in finē t̄pis, sed in medio illoꝝ extremorū erat fiē-
da. Sicut & inter pollicē manus, & digitū auricularē in medio
dī esse nō solū digitus magnus, q̄a æqualiter distat ab extremis,
sed etiā dicunt esse in medio p̄ it̄positionē tā digitus index,
q̄ & medius, & isto modo loquēdi Gregorius dicit Christū re-
surrexisse media nocte, cū tñ resurrexerit in aurora, quæ mediū
inter p̄cipiū & finē est noctis, p̄ it̄positionē. s. & nō p̄ æqua-
litatē. Hoc etiā mō loquebat̄ Dauid in p̄sona Ch̄i resurgētis, di-
cēs Psal. 127. Media nocte surgebā ad cōfitendū tibi. Scda opi-
nio ē dicentiū tot annos futuros à natiuitate Ch̄i vsq; ad finem
mūdi, quot versus sunt in psalterio. s. duo mille sexingentesex.
Ita q̄ volūt dicere, q̄ qlibet versus psalterij ē p̄phetia vnus an-
ni à natiuitate Ch̄i vsq; ad finē mūdi. Ita. s. q̄ primus versus. s.
Beatus vir q̄ nō abiit in cōsilio ip̄iorū, &c. sit p̄phetia p̄ primo
anno, scdus versus. s. Sed in lege dñi volūtas eius, &c. sit p̄phe-
tia p̄ scdo anno, & sic deinceps. Sed ista opinio sicut & prima
nulla est, q̄a nō habet fundamētum, nisi cordis p̄sumptionem.

Psal. 89

Esa. 38

Gregori⁹

Psal. 127

Tertia conclusio est, q̄ plus q̄ centū anni sunt transacti, q̄ An-
 tichrūs debebat venire, & mūdus iste finiri veraciter. Ista cōclu-
 sio habet satis manifeste ex reuelatōe facta beatis Dñico & Frā-
 cisco, & alijs multis psonis & sanctis, dū ipsi instarēt Romæ ap̄d
 summū pōtificē p cōfirmatōe suorū ordinū. s. de tribus lāceis, q̄s
 Chrūs in aerē vibrabat cōtrā mūdū ad destructionē eiusdē, si-
 cut diffusus recitat in legēda sancti Dñici, vt habet cōiter in flo-
 ribus sanctorū. Nā si bene attēdant verba istius reuelatōis dicta
 p Chrm ad beatā virginē, & cōuerso. Iste tres lāceę in mūdi de-
 structionē, sunt Antichri psecutio, mūdi cōflagratio, & iudiciij
 executio. Quæ allegorice vident significari p tres lāceas, q̄bus
 interfectus fuit Absolō filius regis Dauid p Ioab p̄cipē militię
 eius, vt habet. 2. Reg. 18. ca. vbi d̄r. Tulit ergo Ioab tres lāceas in 2. Reg. 18.
 manu sua, & ifixit eas in cor Absolonis. Nā mūdus iste, pditor,
 & rebellis deo p̄ri, p p̄cipē militiæ eiusdē, s. per Chrm dñm tri-
 bus p̄dictis lāceis ē destruendus. Ista eadē cōclusio subtili⁹ habet
 post p reuelationē factā Iohāni euāgelistæ Apoca. 20. Vidi an-
 gelū descēdentē de cōelo, hñtē clauē abyssi, & catenā magnā in Apoc. 20.
 manu sua, & apprehēdit draconē, serpentē antiquū, q̄ est diabo-
 lus & satanas & ligauit eū p annos mille, & misit eū in abyssum,
 & clausit, & signauit sup illū, ne seducat amplius gētes, donec cō-
 fument mille anni, & post hoc oportet illū solui modico tēpo-
 re. Quāuis em̄ glosa ordinaria exponat istā iclusionē & ligatio-
 nē satanæ de illa p̄cipali, q̄ facta fuit p Chrm moriētē in cruce
 & descēdentē ad iferna. Et mille annos itelligat p multitudine
 magna annorū, sumēdo. s. multitudinē numeri determinati p
 indeterminato, hoc ē, capiēdo p mille annis tps à passiōe Chri
 vsq; ad aduētū Antichri, qñ soluēdus ē satanas ad generalē tēta-
 tionē & seductionē gētiū. Tñ hoc nō obstāt ista iclusio seu li-
 gatio satanæ videt posse itelligi valde pprie de ligatiōe eiusdē
 satanæ, ne. s. tētaret seu seduceret gētes p persecutiōes Romani
 imperij cōtra fideles Chri. Et fuit tpibus beati Syluestri papæ,
 qñ Cōstātinus īperator Romanus fuit, effectus Chrianus, & de-
 dit ecclesię Romanū imperiū. Ab illo em̄ tpe vsq; ad tps ordinū
 beati Dñici & Frācisci, qñ. s. per mūdū diuulgati sunt, & fundati
 trāsierūt mille anni determinate, & tñ soluēdus erat satanas iux-
 ta cōclusionē p̄dictā, & scdm istū intellectū angelus descēdens
 ad ligādū satanā, accipit ip̄e btūs Syluester summus pōtifex, vel
 potius Chrūs in ipso. Cui itellectui attestat miraculū de ligatōe

De appar
titione ar
cus

Hierony
mus

de Enoch
et Heliā.

Apoca. 11.

Lucæ. 21.

Ezech. 3.
et. 9
Bertho/
dus mar
tyr

draconis, factū Romæ per ipm bñm Syluestrum tpe cōuersiōis
supradicti imperatoris Constātini, vt habet cōiter in legenda
eiusdē beati Syuestri in floribus sanctorū. Et scdm hoc ipsa visio
Iohānis euāgeliste fuit pphetia pdestinatōis, iuxta intellectū glo
sæ ordinariæ. Et fuit fuit pphetia cōminatōis, iuxta aliū intelle
ctū. ¶ Circa istā cōclusionē repellī possunt multæ opiniones,
prima est dicentiū, q arcus cœlestis per qdraginta annos añ fi
nē seu cōflagrationē mūdi nō apparebit, siccitate nimia pdomi
nāte. Hęc opinio recitatiue ponit per magistrū in historijs scho
lasticis, & per aliquos sanctos. Sed qā videt innuere, q cōflagra
tio mundi ventura sit per cursum naturalem. s. ex nimia siccita
te, & ideo repellenda est. Nā sicut generale diluuiū aquæ nō ve
nit ex naturali cursu, sed ex diuino iudicio, ita etiā diluuiū ignis
per diuinā operationem est venturū. Vnde scdm beatū Hiero
nymum ille ignis etiā mare & aquas cremabit purgando. Item
quia illa cōflagratio ignis scdm doctores sanctos hoīes viuen
tes in magna prosperitate, & trāquillitate mundi reperiet, qd
non videt verē, si tāta siccitas cōtinue per qdraginta annos du
raret: scda opinio est dicentiū Enoch & Heliā veneuros añ ad
uentū Antichri ad p̄dicādū, & ad auisandū hoīes mundi, cōtra
dēp̄cationem illius. Sed hęc opinio falsa est, vt habet per illud
Apoca. 11. ca. vbi dī de gentibus Antichri. Et ciuitatē sanctā cō
culcābunt mēsisbus qdraginta duobus, & dabo duobus testibus
meis, & pphetābunt diebus mille ducentis septuaginta, amicti
saccis &c. Quia Helias & Enoch ad literā pprie loq̄ndo nō sunt
venturi aā aduentū Antichri, sed simul cū eo, cū iam inceperit
regnare, & quasi monarchiā tenere in mūdo, vt ex dicto textu
& ex glossis ordinarijs apparet. Tertia opinio est dicentiū signa
euāgelica debere præcedere aduentū Antichri, de qbus dicitur
Lucæ. 21. cap. Erunt signa in sole, & luna, & stellis, &c. Sed hęc
signa potius credunt futura post mortē Antichri añ iudiciū im
mediate propter hoc qā ibi dicī. Et tunc videbūt filiū hoīs ve
nientē in nubibus cœli cum ptāte magna & maiestate. Quarta
opinio est dicentiū adhuc esse cōquestā Hierlīm, & torius terræ
sanctæ per Chrianos añ aduentū Antichri. Et ad hoc adducunt
multa testimonia Ezechielis prophetæ. 3. & 9. capitulo & Me
thodij martyris. Qui vident prima facie innuere, q aduētū An
tichri terra sancta ā Chrianis possidebit. Sed ista conquesta q
futura erit iam fuit facta aliqñ per principes Chrianos, & singu
lariter per Godefridum de Bilhon. Nec apparet dispositio vel

multiplicatio Christianorū tanta ad illā conquestā vltiorem
 fiendā, & terrā sanctā vltius per Chřianos possidendā, imo vi
 det̃ textus cōtrariū dicere Lucā. 21. ca. Hierusalē conculcabit̃ à Lucā. 21
 gentibus, donec implebunt̃ tpa nationū. Verba aut̃ Ezechielis,
 & etiā Methodij martyris, plus lōge in se de ecclesia militāte &
 mēbris eius, q̃ historice de ipsa terra, pmissiōis, & eius partibus
 intelligēda sunt si diligētius attēdant. Quinta opinio ē dicentiū
 oēs gentes reducēdas ad vnā fidē sanctā catholicā añ aduentū
 Antichři. Sed potius credit̃ futura huiusmodi, adunatio hoīm
 ad veritatē fidei Chřianæ post mortē Antichři, cum viderit̃ se
 fuisse deceptos per fallacias Antichři, vt hoc satis inuenit̃ per te
 xtum Ezechielis. 39. cap. iuxta finem cap. Vbi mortuo Agōth, Ezech. 39
 id est, Antichřo dī. Ponā gloriā meā in gētibus, & videbūt̃ oēs
 gentes iudiciū meū. Sexta opinio est dicentiū euāgelium in vni
 uerso mundo añ tps Antichři p̃dicari debere. Et hoc propter te
 xtum q̃ habet̃ Mat. 24. ca. Et p̃dicabitur hoc euāgeliū in vniuer
 so mundo, in testimoniū oībus gētibus, & tūc veniet cōsumma
 tio. Dicendū est, q̃ iste textus multiplicē habet expositionē, iu
 xta multiplicē generalē p̃dicionē euāgelij in vniuerso mundo.
 Nā primo fuit p̃dicatū per Apostolos oīi creaturæ, iuxta præ
 ceptū Chři. Mar. vlt. ca. Qd̃ præceptū tpe Apostolorū fuit īple
 tū, vt patet ad Colos. 1. ca. iuxta principiū vbi dī verbū veritatis
 euāgelij venit ad nos, sicut in vniuerso mūdo fructificat & cre
 scit. Et ibidē iuxta finē capituli. Euāgeliū audistis qd̃ p̃dicatū
 est in vniuersa terra quæ sub cōelo est. Itē ad Romanos. 10. ca. Rom. 10
 In oēm terram exiuit sonus eorū. Et nunc venit consummatio
 gentis Iudaicæ, & destructio Hierusalē per Titū & Vespasianū.
 Scđo fuit p̃dicatū euāgeliū, & adhuc p̃dicat̃ quotidie p̃ ordines
 sanctorū Dñici & Frācis̃ci in vniuerso mūdo, & post istā p̃dica
 tionē ventura est statim consummatio, & destructio huius mū
 di p̃ Antichřm & suos. Tercio p̃dicabit̃ euāgeliū Chři in vniuer
 so mūdo post tps Antichři p̃ fideles aliq̃s, q̃ in vnaq̃q; gēte erūt
 mirabiliter cōseruati à deo ad cōuersionē aliorū, & tūc veniet
 vltima mūdi cōsummatio. Quarta cōclusio est, q̃ tps Antichři
 & finis huius mundi erit cito, & bene cito, & valde breuiter ci
 to. Ista conclusio quāuis sententialiter fuerit beati Gregorij in
 Homelia prima, tamen magis stricte & seriose loquēdo, oñdo
 eā multis modis, primo qd̃ ex reuelatiōe facta beatis Dñico &
 Francisco, quæ habita est supra in proxima conclusione. Qm̃ ex
 illa reuelatione manifeste habetur, q̃ duratio huius mundi stat

Diuulgat
 tio euāgel
 ij añ tēp
 Antichři.
 Mat. 24

Dar. vl.
 Coloss. 1.

Finis mū
 di. ppe esse
 pulchre oī
 dit

Religio /
ne in hypo
crisin mu
tata de plo
rat.

Nota qd h
religiosus
fuit brū
Uincen/
tius sicut
parent ex
eius legen
da pba bu
ius narra
tionis.

totaliter ex quadā proगतōe cōditionali obtenta per brām vir
ginē sub spe correctiōis & conuersionis huius mūdi p duos or
dines sanctos: Dñici & Frācisici, dicēte Chro ad btām virginē
matrē suā snialiter, Nisi p istos ordines mūdus cōuersus & cor
rect⁹ fuerit, oīo iā nō parcā. Cū ergo cōuersio & correctio hui⁹
mūdi secuta nō fuerit, imo mō peioribus & maioribus pccis cri
minibus & sceleribus mūdus abūdet. Et qd dolēter referēdū ē,
ipsi ordines religiosos: dati ad cōuersionē & correctionē mūdi
iā totaliter sunt destructi, ita qd modica religiōis obseruātia te
net in eis, certe cuilibet circūspecto viro p̄t hęc quarta cōclusio
manifesta haberi. Scđo, eadē conclusio oñdit ex qdā alia reuēla
tione facta cuidā religioso de altero illorū ordinū. Iā sunt elapsi
plus q̄ quādecim anni. Cū em̄ p̄dictus religiosus grauiter īfirma
ret, & oraret affectuose dñm, p sua sanatōe vt posset p̄dicare euā
geliiū dei sicut ardēter cōsueuerat, & frequēter. Tādē sibi in oīo
ne eadē quasi dormiēti apparuerūt p̄dicti duo sancti. s. Dñicus &
Frācisicus añ pedes Christi exorātes, & vehemētissimis suspīrijs
& supplicatiōibus ip̄m Chr̄m deprecātes. Et tādē post magnā de
p̄cationē Chr̄s cū eis descēdens, hinc ide cū eis dē sanctis colla
teraliter sociatus, venit ad ip̄m religiosum ī suo lecto iacētē in
firmū, & manu sua sanctissima maxillā eius tāgens q̄si demulgē
do manifeste, innuebat mētaliter huic religioso infirmo, vt ipse
iret p mundū aplice p̄dicādo, quēadmodū p̄dicti sancti fecerāt,
& sic eius p̄dicationē añ aduētū Antichrī ad correctionē & cō
uersionē hoīm, & statim imēdiate ad tactū Chrī p̄dictus religio
sus excitatus, plene curatus fuit à sua īfirmitate. Cui religioso cō
cessa sibi diuinitus legationē aplicā diligēter exequēti, diuīa p
uidētia, nō solū signa plurima vt Moyfi, sed & autoritatē diuīe
scripturæ vt Iohāni Baptiste tribuit in testimoniū veritatis. Nā
ppter arduitatē negotij, & ppter paruitatē sui, testimonijs plu
rimū indigebat. Vñ de tribus p̄dicatoribus successiue mittēdis
diuinitus ad hoīes añ diem iudiciij sub nōibus angelorū, vt habet
Apoca. p. Apoca. 9. ca. ipse p nōnullos credit primus, de q Iohānes dice
bat: Et vidī alterū angelū volātē p mediū cœli, hñtem euāgeliiū
æternū, vt euāgelizaret sedētibz sup terrā, & sup oēm gentē,
& tribū, & linguā, & populū, dicētē voce magna: Tímete Deū,
& date illi honorē: q̄a venit hora iudiciij eius. Qui pōt capere ca
piat. Cū ergo p̄dictus religiosus iā p tredecim annos p mundū
discurrerit, & adhuc cōtinue discurrat q̄tidie p̄dicādo, & multi
pliciter laborando, & iam sit senex hñs plus q̄ sexaginta annos

Apoca. p.

ætatis suæ, cōclusio p̄dicta apud eū pro certissima retinet. Ter-
 tio, eadē cōclusio oñdit per reuelationē factā Danieli p̄phetæ,
 de decē cornibus q̄rtæ bestię, & cornu paruulo inter ea exortæ
 vt dī Danie. 7. ca. Nā scđm glosas ordīarias quarta bestia signi-
 ficat Romanū imperiū, qđ in decē partes erat diuidēdū, p̄ut. s.
 sub obediētia Romani p̄tificis cōtinebat. Et tūc stātibus simul
 illis iā partibus seu diuisiōibus veniet Antichr̄us, qđ p̄ cornu par-
 uū significat. Modo aut̄ videt̄ mihi visio illa esse cōpleta, & illas
 partes simul stare. Nā prima fuit Iudæorū sub presbytero Iohā-
 ne: scđa fuit Affraniorū sub aliq̄ principe; tertia Africanorū sub
 Mahometo: q̄rta Græcorū sub īperatore Cōstātinopolitano:
 quinta Armeniorū sub rege eorū: sexta Georgianorū sub aliquo
 pseudo: septīa Ch̄rianorū de Iacētina sub heresiarcha qđā: octa-
 ua Italicorū sub Barēsi: nona Gallicorū sub Petro de Cādia: deci-
 ma ps vocat̄ pplī catholici sub dño n̄ro papa Bñdicto decīoter-
 tio, verō vicario Iesu Ch̄ri. Et sic diuina claritas obediētialis, ad
 modū claritatis diei artificialis in occiduis ptibus finēda videt̄.
 Ex his ergo patet cōclusio supradicta, qđ euidēter cōfirmat̄ per te-
 xtū Danie. 12. ca. vbi ait: Cū cōpleta fuerit cōspersio manus po-
 puli sancti, cōplebunt̄ vniuersa hæc. Cōplementū aut̄ cōspersio-
 nis & diuisiōis populi Ch̄iani erat futurū p̄ partes simul stātes,
 vel durātes, vt dictū est & pbatū. Ad idem est textus Aplī. 2. ad
 Thess. 2. ca. vbi snialiter dī: Veniet discessio primū. s. ab obediē-
 tia Romanæ ecclesiæ p̄ schismata plurima simul stātia, & reuela-
 bit̄ ille iniquus: quarto eadē cōclusio oñdit per aliā reuelationē
 mihi relatā per quēdā viꝝ deuotū vt mihi videt̄ & sanctū. Nā
 cū ego primo p̄dicarē in partibus Lombardiæ prima vice mō
 sunt nouē anni cōpleti. Venit ad me de Tussia vir, missus vt di-
 cebat à qbusdā sanctissimis heremitis in partibus Tussię, in ma-
 xima vitæ austeritate p̄ magna tpa vitā ducētibus, annūtiās, qđ
 eisdē viris exp̄sse reuelatū diuinitus fuerat, qđ Antichr̄us erat iā
 natus in mūdo, & qđ istud debebat mūdo nūtiari, vt fideles ad
 tā terribile plū se pararent, & qđ p̄pterea p̄dicti heremito ip̄m
 p̄dictū heremitā misissent ad me, vt deberē hoc mūdo denūtiā-
 re. Sic ergo patet ex hmōi reuelatōibus si veræ sunt, qđ iā Anti-
 chr̄us est natus, & habet cōpletos nouē annos suæ maledictæ
 ætatis, & p̄ cōsequēs p̄dicta cōclusio ē vera: qnto, eadē cōclusio
 oñdit per aliā quādā reuelationē, quā in mōtis pede audiui rela-
 tu cuiusdā mercatoris Venetiæ: valde fide digni, vt credo: dicē-
 tis, qđ cū ip̄e eēt vltra mare in quodā monasterio fratrū minorū

Danie. 7.

Danie. 12.

2. Thess. 2.

Nota qđ si
 hæc reuela-
 tio intellis-
 gat̄ de An-
 tich̄o mis-
 xto de quo
 fit mērio i
 p̄cedēti

tractatuq
icipit, Ec
ce posu
hinc ruina
bui pte esse
vera, si no
de ho An
tichro, qui
mo diu co
summat
est, cu tra
suerit inte
rum cetum
anni 7 pl^o.

& audiret vesp̄as ibidē in quadam solemnitate, tandem in fine
vesperarū duo pueri nouicij eiusdē monasterij cū dixissent benē
dicamus dño iuxta morē, statim immediate corā omnibus qui
aderant visibiliter rapti p magnū spaciū temporis, tandē concor
diter ac terribiliter clamauerūt, hac hora natus est Antichristus
mundi destructor. Quod verbū & factum fuit valde mirabile &
stupendum cunctis videntibus & audientibus, inter quos dixit
se p̄sentem fuisse. Ego autē inquirens & interrogans de tpe huius
reuelationis seu visionis, manifeste reperi q̄ iam sunt nouē anni
completi. Et sic seq̄tur illud quod prius. Sexto eadem conclusio
ostendit per multiplices alias reuelationes factas diuinitus q̄ plu
ribus deuotis & spūalibus personis. Nam mihi p mundū p̄dican
do discurrenti p diuersas regiones, prouincias, regna, ciuitates
villas, & castra, frequenter occurrerūt diuersæ personæ deuotæ
& spūales, narrantes & referentes certitudinaliter de tpe Anti
christi & fine mundi diuersimode & multipharie suas reuelatōes
iuxta ea quæ dicta sunt vnanimiter cōcordantes. Septimo eadē
cōclusio ostendit p innumerabiliū dæmonū cohortū attestatio
nē. Nā cū in pluribus partibus mūdi viderim q̄ plures obsessos à
dæmonibus, q̄ ducebant ad quendā sacerdotē societatis nostræ,
vt cōiurarent ab eo. Tandē cū cōiurari inciperēt p eundē sacer
dotē, manifeste dicebāt de tpe Antichristi, cōcordantes cū his q̄
dicta sunt, terribiliter & audibiliter om̄ibus circumstātibus accla
mando & dicēdo se coactos p Christū, vt cōtra eorū voluntatē
& maliciā, veritatē supradictā hominibus p̄dicarent, vt sic hoies
per verā p̄niam se pararēt. Quibus sic clamantibus omnes fere
christiani q̄ ibi in maxima multitudine cōfluebāt, cū magnis fle
tibus & lamentationibus cordibus cōpungebant, & q̄ plures eo
rum ad veram p̄nitentiam ducebant. Veruntamē interrogati
dæmōnes ac pluries cōiurati de loco natiuitatis Antichristi nul
latenus volebant reuelare. Octauo eadē cōclusio ostendit ex dis
cursu nunciōrū Antichristi, iam incipientiū per mundū p̄dica
re contra doctrinā euangelicā, quorū q̄ plures sunt dæmōnes in
habitu hæremitarū & religiosorū ac honestarū personarum ho
minibus apparentes, q̄ dū à fidelibus credunt capi & teneri, sub
ito euanescent, sicut frequentissime in pluribus locis experimen
taliter est repertū. Vnde ex omnibus supradictis colligitur in ve
ritate ista cōclusio & credenda verisimilis licet non scientia cer
ta, & p̄dicata iam per transactos nouem annos. At cum in p̄dicta
conclusionē dicitur, q̄ cito & bene cito, & valde breuiter erunt

Nūc An
tichristi.

tempora Antichristi & finis mundi, certitudinaliter ac secure p-
 dico ubiq, dño cooperante & sermonē confirmante sequētibz
 signis. Veruntamen dñs Ihesus Christus psciens hanc doctrinā
 seu conclusionē ab amatoribus huius mundi, & à carnalibus pso-
 nis minime recipiendā. Dicebat Mathei vicesimo quarto capite
 Sicut factū est in diebus Noe, ita erit in diebus filij hominis, co-
 medebant & bibebant, uxores ducebant & dabantur ad nuptias
 usq; in diē qua intrauit Noe in arcam, & uenit diluuiū, & perdi-
 dit omnes. Similiter sicut factū est in diebus Loth, edebāt & bibe-
 bant, emebant & uendebant, plantabant & ædificabāt usq; in diē
 qua exiuit Loth à Sodomis, & pluit ignis & sulphur de coelo, &
 omnes perdidit. Secundū hoc erit qua die filius hoīs reuelabit. In
 illa die q fuerit in tecto & uasa eius in domo, nō descendet tollere
 ea. Et q in agro similiter non redeat retro. Memores estote ux-
 oris Loth. Itē apostolus prima ad thessalonicenses qnto capite.
 De tēporibus aut & momētis fratres nō indigetis ut scribā uobis
 Ipsi em diligenter scitis, qā dies dñi sicut fur in nocte ita ueniet.
 Cū em dixerint pax & securitas, tunc repentinus eis superueniet
 interitus, sicut dolor in utero habentis & nō effugient. Hæc sunt
 sanctissime pater, quæ de tpe Antichristi & fine mūdi discurre-
 do per mundū p̄dico, sub correctione & determinatione sancti-
 tatis uestre, quam altissimus conseruet feliciter ut optatur.

Bar. vi.
 S. Uicē
 t^o mltis si
 gnis suos
 confirmas-
 bat sermo-
 nes.

Mat. 24
 Lucæ. 17.

1. Thess. 5

¶ Explicit epistola beati Vincentij cōfessoris & doctoris eximij,
 ordinis prædicatorum, de Aduentu Antichristi & fi-
 ne mundi. Quā scripsit secundū quosdā in uilla
 Alcauitij. Anno dñi Millesimo Qua-
 dringētesimo duodecimo.

¶ Colonia, apud honestum ciuem Petrū Quentell
 Anno à natali Christiano M. D.
 XXIX. mense Octo-
 bri. *

The following is a list of the names of the persons who have been
 named in the report of the Committee on the subject of the
 proposed amendment to the Constitution of the State of New York.
 The names are given in the order in which they were named.
 The names of the persons who have been named in the report of the
 Committee on the subject of the proposed amendment to the Constitution of the State of New York are as follows:

XXIX. 1890

